

Nuno Bettencourt
Hot met killer solo

Marshall drivepedalen
Comeback klassiekers

Steve Lukather
Niets meer te bewijzen

HÉT BLAD VOOR GITARISTEN

Nº 388

Gitarist

JULI 2023 | WWW.GITARIST.NL

Supersonic Revolution

Arjen Lucassen
& Timo Somers

140 jaar Gretsch

interview Fred Gretsch III

test Gretsch 140th Double Platinum Jet

**Seventies
gitaren**
Zozo of supercool?

Tests Cort G300 Glam & Raw | The Tremolo Buddy | Origin Effects M-EQ Driver
Laney Ironheart Foundry Loudpedal | Ashdown MF484 2.N | Sigma DT-42 Nashville
Interviews Vuma Levin | Esmée van Sinderen | Mick Langenberg | Jeroen Kant
Fotoverslag Bridge Guitar Festival

adviesprijs € 7,95
juli 2023 | www.gitarist.nl

BP 8471096618771351

SUPER WIZARD AS "ASYMMETRY"
5PC MAPLE/WENGE NECK

DEEP AND BEVELED
LOWER HORN SCOOP

CHAMBERED ALDER BODY

custom
Ibanez

RG8870-BRE
BLACK RUTILE

- SUPER WIZARD AS 5PC MAPLE/WENGE NECK
- MACASSAR EBONY FRETBOARD
- SELECTED FLAMED MAPLE TOP(4MM) /
CHAMBERED ALDER BODY
- ALL ACCESS NECK JOINT
- DEEP AND BEVELED LOWER HORN SCOOP
- DIMARZIO® PAF® 36TH ANNIVERSARY (H) /
TRUE VELVET™ (S) / THE TONE ZONE® (H) PICKUPS
- GOTOH® MACHINE HEADS
- LO-PRO EDGE TREMOLO
- COIL-TAP SWITCH
- GOTOH® STRAP LOCK PINS

AXE DESIGN LAB

EXPLORE · INNOVATE · CREATE

Jackson®

MARK HEYLMUN

PRO SERIES SIGNATURE RHOADS RR24-7

Gitarist

33e jaargang nr. 388 - juli 2023

Gitarist is een uitgave van Uitgeverij De Inzet b.v.

Adres voor redactie en administratie:

Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Bezoekadres: Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Tel. 020 675 5308, info@gitarist.nl, www.gitarist.nl

ABN Amro: 55.87.32.720

Hoofredactieteam: Erk Willemsen (algemeen),

Co Koenen (adjunct), Steven Faber (tests),

Kevin Pasman, Chris Dekker

Eindredactie: Co Koenen

Overige redacteuren: Michiel Roelse

Gitarist.nl: Klaas Jan Stol

Verder werkten mee aan dit nummer: Tony Bacon,

Rod Brakes, Dave Burrluck, Trevor Curwen,

Jamie Dickson, Hein van Dongen, Nick Guppy,

Jamie Hunt, Jenna Scaramanga, Gertjan Smit

Vormgeving: Nils Jonkers (LandGraphics)

Uitgever: Erk Willemsen

Sales & Marketing: Ronald Willemsen

Bladmanagement & Traffic: Gilles Graafland

Advertentieacquisitie: Ronald Willemsen,

Ollie Schmitz, Erk Willemsen

Keijser 18 Mediaproducties,

tel. 020-6755308, ads@k18.nl

Boekhouding: Mirjam Berendse,

gitaristfactuur@uitgeverijdeinzet.nl

Druk- en bindwerk: Veldhuis Media, Raalte

Distributie voor Nederland: Betapress, Gilze

Distributie voor België: AMP, Brussel

Licentie: Future plc., Bath, UK

Niets uit deze uitgave mag in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën of enige andere manier, worden veeelvoudigd of opgeslagen, zonder voorafgaande toestemming. Zonder schriftelijke goedkeuring is het niet geoorloofd dit blad op te nemen of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille. De uitgever behoudt zich het recht voor advertenties zonder opgaaf van redenen te weigeren.

ISSN 0928-8007

© 2023 Alle rechten voorbehouden

GITARIST verschijnt 12 x per jaar

Neem een abonnement: muziekmagazines.nl/gitarist,

of abo@gitarist.nl, of bel +31 (0)20 6755308

Graag bij alle correspondentie naam, adres, en mail-adres vermelden

• Losse edities € 7,95

• Proefabonnement (2 edities) € 12,50

• Jaarabonnement (12 edities) € 76,50

• Tweejaarabonnement (24 edities) € 139,90

NB: extra verzendkosten buiten Benelux los nummer

€ 2,-, en jaarabonnement € 24,-

Zie voor meer mogelijkheden, cadeau-abonnementen

en speciale aanbiedingen: muziekmagazines.nl/gitarist

• Digitale editie via Magazine.nu of Readly.com

Abonnementenadministratie:

Mirjam Berendse

abo@gitarist.nl, 020 675 5308

Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

G EXTRA ONLINE

GITARIST.NL

Met een frisse look en een geheel verbeterde ervaring op mobiel en tablet is onze website een genot om doorheen te scrollen.

- Bekijk de testsectie, waarin momenteel meer dan 600 producttests te downloaden zijn
- Of check bij welke events we betrokken zijn
- Vergeet vooral niet de artikelen door te kijken in de sectie Extra, aanvullend op wat in Gitarist gepubliceerd is
- In de Top 10 kun je zien wat de meest gelezen artikelen op onze site zijn!
- Door onze redactie geselecteerde video's in de sectie Video
- Last but not least: de actuele sectie Nieuws, over producten en artiesten!

GITARIST DIGITAAL LEZEN

Je kunt er ook voor kiezen Gitarist digitaal te lezen, op tablet, smartphone of zelfs op je computer.

Dit zijn onze mogelijkheden:

MAGZINE.NU - READY:

Je kunt Gitarist lezen via de tijdschrift-apps Magazine en Ready, geschikt voor iPad, iPhone en Android tablets en smartphones. Bij Magazine.nu kost de editie € 3,99. Bij Ready kun je alleen een totaalabonnement nemen waarmee je voor € 9,99 per maand alle tijdschriften kunt lezen op dat platform, en dat zijn er duizenden. Ready kun je ook via de webbrowser op je pc of Mac lezen.

Gitaren uit de **jaren zeventig** zijn hot, maar dat is weleens anders geweest. In een feature onderzoeken we de reden van hun ooit slechte reputatie en waarom dat nu anders is. **Gretsch** gitaren worden meer met de fifties en sixties geassocieerd, maar het merk bestaat inmiddels al **140 jaar**. We praten met **Fred Gretsch III** over de geschiedenis van deze coole gitaren en testen een **jubileum Jet**. Symfonische-metalmannen **Arjen Lucassen** en **Timo Somers** gingen ook terug naar de jaren zeventig en produceerden een plaat vol Hammond-gedreven **hardrock**. We vroegen naar het hoe en waarom. Ook interviewen we **Toto**- en sessielegende **Steve Lukather** en Zuid-Afrikaanse jazzgitarist **Vuma Levin** over hun nieuwe platen. In de testsectie deze maand o.a. twee vet klinkende solidbody's van **Cort**, een gitaarversterker van basmerk **Ashdown**, reissues van **Marshall** drivepedalen, een zwarte **Sigma** dreadnought en een **Laney** amp in een pedaal. Tot slot ook nog een fotoverslag van het goed bezochte **Bridge Guitar Festival** in Eindhoven.

24

Features

- 48 Super seventies
- 52 Bridge Guitar Festival

Interviews

- 24 Fred Gretsch III over 140 jaar Gretsch
- 40 Arjen Lucassen en Timo Somers
- 44 Vuma Levin
- 46 Steve Lukather

Tests

- 22 Gretsch 140th Double Platinum Jet
- 26 Cort G300 Glam & Raw
- 30 Ashdown MF484 2.N
- 32 Sigma DT-42 Nashville
- 34 Marshall drivepedalen
- 37 Laney Ironheart Foundry Loudpedal
- 38 Origin Effects M-EQ Driver

- 38 The Tremolo Buddy

Workshops

- 58 Niks dan licks

Diversen

- 6 Input: nieuws en rubrieken
o.a. Fender American Vintage II '70's Teles,
Boss SDE-3000 delays, Fender John 5
Ghost Telecaster, Takamine LTD2023,
Esmée van Sinderen, Mick Langenberg,
Jeroen Kant
- 56 De klassiekers: Fender 'tweed' Bassman
- 65 Mijn gitaarwereld: Nuno Bettencourt

Servicedesk

- 61 Abonnementsaanbiedingen

Gewilde 70's

In 1987 ging ik als tiener van vijftien op gitaarles. Elektrisch wel te verstaan. Mijn docent had een van de eerste opleidingen 'Lichte muziek' op het conservatorium gevolgd en had op onze plaatselijke muziekschool een hele popafdeling opgezet. Een van de dingen die indruk maakten, was zijn gitaar: een blonde Ibanez Artist, die dankzij de mooie afwerking, geweldige body en gouden hardware een en al luxe uitstraalde en waarmee hij net zo soepel rock als jazz speelde.

Eenzelfde model kom je tegen in onze feature over gear uit de seventies. In vintagekringen werd eerst neergekeken op dit decennium en dat is niet zo gek. Het staat niet bepaald bekend als de beste periode uit de geschiedenis van de grote gitaarmerken en heeft daardoor zelfs de kiem gelegd voor de vintage hype, want gitaristen grepen liever terug op de instrumenten van betere kwaliteit uit de jaren vijftig en zestig.

Inmiddels zijn we heel wat jaren verder en hebben ook gitaren en versterkers uit de jaren zeventig vintagewaarde. Dat heeft niet alleen te maken met de voortschrijdende tijd en de enorme bedragen die worden gevraagd voor de instrumenten van voor 1970, maar ook omdat we in instrumenten die toen nieuw waren, zoals de Ibanez Artist, nu een aantrekkelijke vintage vibe herkennen. Een interessante ontwikkeling, maar het geeft ook te denken. Want heb ik zelf dan ook al een vintagewaarde?

Steven Faber,
steven@gitarist.nl

Seventies vintage van Fender

De tijd heeft de woede van de tegenstanders verzacht en de vreugde van de gelovigen versterkt, dus is het niet vreemd dat Fender deze Telecaster-modellen uit de jaren zeventig opnieuw uitbrengt in de American Vintage II-serie.

Aan het begin van de jaren zeventig bestond de Telecaster al meer dan twintig jaar en Fender had het gevoel dat er een koerswijziging nodig was om het assortiment op te frissen en misschien beter aan te laten sluiten bij de hardere muzikscene die in opkomst was. Het bedrijf had te maken met een dip in populariteit omdat iedereen, van Keith Richards tot Wishbone Ash, Aerosmith, Mick Ronson (Bowie), Phil Manzanera (Roxy Music), Lynyrd Skynyrd en natuurlijk Led Zeppelin, voornamelijk Gibsons bespeelde. Dus misschien waren de eens zo succesvolle singlecoils het probleem geworden? Enter de Thinline (de tweede versie), Custom en Deluxe Telecaster, allemaal uitgerust met ten minste één gloednieuwe Fender humbucker, ontworpen door Seth Lover (inderdaad, die ook de humbucker voor Gibson had ontwikkeld). Door gebruik te maken van een materiaal genaamd CuNiFe, kwam Lover met wat Fender de 'Wide Range' pickup noemde. De instrumenten die we hier hebben, uit de American Vintage II-serie, zijn de 1972 Telecaster Thinline en 1975 Deluxe, die beide

dubbele Wide Range humbuckers hebben. Hun broer, de Custom, een favoriet van Keith Richards, had een halshumbucker maar een gewone Tele brugpickup en is ook verkrijgbaar in de nieuwe serie als de 1977 Telecaster Custom.

Kop

De Deluxe heeft een Strat-type kop met twee stringtrees. De voorkant is iets donkerder doordat deze met nitrocelluloselak werden afgewerkt en daardoor met de jaren donkerder werden.

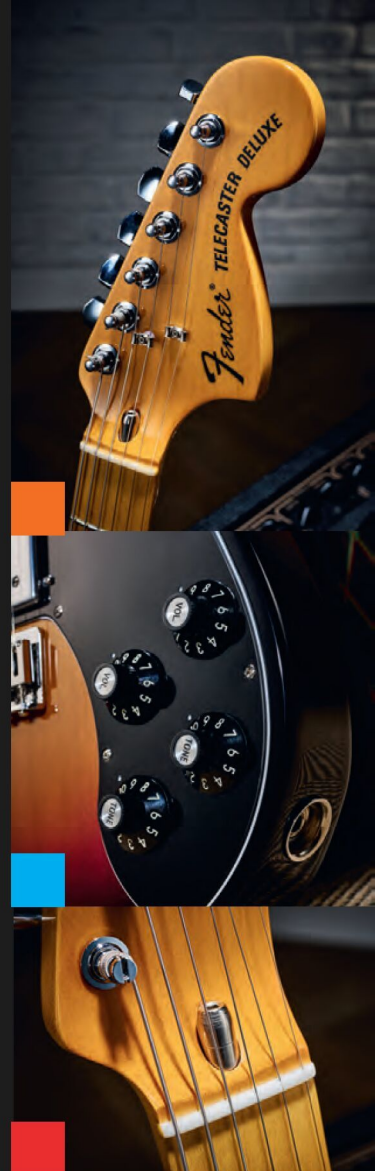
Regelaars

Heeft de Thinline de gebruikelijke regelaars en schakelaar van een Telecaster, bij de Deluxe is dit meer in lijn met Gibson met een volume- en toonregelaar voor elke humbucker.

Bullet

Karakteristiek voor gitaren uit deze periode is de 'bullet' stelpen - je houdt ervan of haat het.

fender.com

Klassieke rackunit in pedaalvorm

Met de introductie van de SDE-3000D en SDE-3000EVH pedaal gaat Boss terug naar 1983 toen de Roland SDE-3000 dual delay, te horen op vele klassieke albums, werd uitgebracht.

De twee delaypedalen bestaan uit een standaardmodel en een versie die in samenwerking met EVH is gemaakt. De blijvende aantrekkingskracht van de SDE-3000 ligt in zijn "complexe interne digitale processing gekoppeld aan het niet-lineaire gedrag van de ondersteunende analoge circuits", aldus Boss. Die sound vind je terug in de nieuwe pedalen en tegelijkertijd zijn de mogelijkheden uitgebreid. In tegenstelling tot het mono origineel biedt de nieuwe SDE3000D serie- of parallelgebruik van twee onafhankelijke delays, met elk mono- of stereomodulatie. Tegelijkertijd is "bijna elke parameter" van het origineel ook hier toegankelijk met een retro-interface die originele SDE3000-gebruikers vertrouwd zal voorkomen. De SDE-3000EVH biedt dit allemaal ook, maar voegt daar de presets van Eddie Van Halen aan toe, plus de aansluitingen die hij gebruikte in zijn wet/dry/wet-configuratie. Beide pedalen hebben 100 geheugenplaatsen voor gebruikers en flexibele I/O en midi. boss.info

G TIMMONS TWEDE KEELEY PEDAAL

“Een drivepedaal dat net zo reageert als een buizenversterker.” Die hebben we eerder gehoord, maar Andy Timmons' laatste pedaal met Robert Keeley (de Halo DualEcho) herinnerde ons eraan dat deze jongens weten wat ze doen, dus we zijn geneigd te denken dat deze evolutie van de Super Phat Mod Full Range Overdrive er een is om in de gaten te houden - en te horen! De Keeley Super AT Mod Overdrive heeft een Phat en Andy Timmons AT-modus, respectievelijk voor singlecoils en humbuckers. w-distribution.de

G PALMER KABINETTEN

Het Duitse Palmer heeft zijn nieuwe gitaarspeakerkasten geïntroduceerd. Deze tweede generatie kabinetten zijn er in twee formaten: 1x12 en 2x12, beide beschikbaar met gesloten kast en met een open achterkant. Je kunt kiezen uit Celestion Creamback, Greenback of V30 speakers, maar ook een lege kast is beschikbaar voor als je zelf speakers hebt liggen die je graag gebruikt. De 1x12 versie heeft een parallelcircuit voor het aansluiten van een extra kast, terwijl de 2x12 kast in mono of stereo geschakeld kan worden. palmer-germany.com

G MELANIE FAYE SIGNATURE

D'Angelico heeft de Deluxe Melanie Faye DC uitgebracht in een gelimiteerde oplage van slechts vijftig stuks. De neo-soul-gitariste speelt al langer op D'Angelico gitaren en dit signaturemodel heeft Kent Armstrong 57 Icon humbuckers (het brucelement zonder kapje als hommage aan Jimmy Page) die gesplitst kunnen worden. Hij is afgewerkt in metallic surf green en voorzien van goudkleurige Grover lockingmechanieken en Jescar frets op de palissander toets. dangelicoguitars.com

Taylor gaat voor XS

Taylor Guitars en D'Addario melden dat Taylor overstapt op D'Addario XS snaren. Vanaf nu zullen Amerikaanse Taylor gitaren hiermee worden uitgerust. De in Mexico gebouwde Taylors krijgen later deze zomer de nieuwe snaren.

"We zijn enthousiast over de samenwerking met D'Addario", zegt Andy Powers van Taylor. "De XS snaren zijn echt consistent en geven een geweldige respons. Ze hebben alle eigenschappen die een gitaar muzikaal laten klinken: nauwkeurigheid van de toonhoogte, dynamisch bereik, sustain en ze voelen prettig aan."

In elke XS snarenset zijn de omwonden snaren voorzien van een ultradunne beschermende filmcoating, terwijl de niet-omwonden snaren een polymeerbehandeling hebben ondergaan waardoor alle zes de snaren beschermd zijn tegen vervuilende stoffen. D'Addario's Fusion Twist-technologie en NY Steel kern-draad dragen zorg voor de stemstabiliteit en verbeterde breeksterkte. daddario.com, taylorguitars.com

Takamine LTD2023

Elk jaar brengt Takamine een gelimiteerde editie uit en dit jaar is dat de Santa Fe 30th Anniversary gitaar. "In 1993 bracht Takamine de ESF-93 uit, een limited edition gitaar die aan het begin stond van een van Takamines meest geliefde gitaarseries, de Santa Fe-reeks", zegt Tom Watters, directeur US Sales voor Takamine en ESP Guitars. "In de afgelopen dertig jaar hadden deze modellen allemaal prachtige thema's die zich concentreerden op de kunst en cultuur van het zuidwesten van de VS."

De Takamine LTD2023 heeft een NEX-formaat klankkast, een compactere en comfortabelere versie van de klassieke jumbobody. Hij heeft een massief ceder bovenblad en een zij- en achterkant van eikenhout met een mooie tekening. De ebben toets is ingelegd met een Santa Fe-motief in turquoise. Andere kenmerken van de LTD2023 zijn goudkleurige stemmechanieken met amberkleurige knoppen, Takamines split-bone zadel voor een meer accurate intonatie en de Palathetic pickup en CTF-2N voorversterker, een ontwerp gebaseerd op de klassieke Takamine 'Brownie' voorversterker. De gitaar wordt geleverd in Takamines nieuwe ultralichte semi-harde koffer inclusief een Takamine Santa Fe gitaarband. algambenelux.be

advertentie

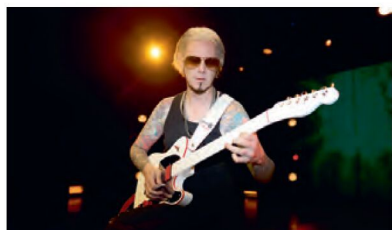
NUX

MIGHTY SPACE

- 30W portable modeling amplifier
- 500+ IR's en talloze stereo effectmodellen
- inclusief wireless transmitter
- drum & loop via meegeleverde footswitch

distributie: www.tma-benelux.com

Wit-rode Ghost

De nieuwe Fender John 5 Ghost Telecaster is een opvallende verschijning met zijn hoogglans Arctic White body en kop en zijn volledig witte toets en hals. Accenten zijn er in rood voor de topkam, stemmechaniekringen, schakelaars, regelaar, humbuckers, binding en positiestippen aan de zijkant van de hals. Het laatste opvallende detail is de spiegelende slagplaat, die met het regelpaneel uit één stuk bestaat, een speciaal verzoek van John 5 zodat er geen randje is waar hij last van kan hebben als hij met plectrum aanslaat. John 5 speelt veel stijlen op zijn Telecaster en heeft afgezien van

het vernieuwende uiterlijk gekozen voor traditionele specificaties. Zo vinden we een body van elzenhouten, een esdoorn hals met een toetsradius van 9,5 inch en

22 smalle, hoge frets. Er zijn geen ergonomische aanpassingen zoals contouren op de body of onderste cutaway of een afgeschuinde hiel. **fender.com**

G SATISFACTION

Electro-Harmonix heeft de Satisfaction Plus gelanceerd, een update met extra features van hun Satisfaction fuzzpedaal, dat geïnspireerd werd door Stones-klassieker. Hij komt in Nano-formaat met de volume- en attackknop aangevuld met een bias- en toonregelaar en een schakelaar om uit Normal- of Fat-mode te kiezen. Je kunt je geluid verder instellen met de toonknop (een tilt-shift EQ die zowel de hoge als de lage tonen aanpast) en de biasregelaar, die het karakter van de fuzz van open en organisch naar meer sputterend en begrensd verandert. **ehx.com**

G VLAK 'T UIT

Music Nomad heeft veel producten voor het verzorgen van je gitaar, van schoonmaakmiddelen tot set-upgereedschap. In die laatste categorie is nu de Fret Leveler geïntroduceerd. Verkrijgbaar in drie maten (ukelele/mandoline, gitaar en basgitaar) is de Leveler ergonomisch en wordt hij geleverd met verschillende schuurpapierstrips die je er eenvoudig op kunt zetten. Natuurlijk moet je wel weten wat je doet voordat je hiermee aan de slag gaat... **mafico.com**

G MICK THOMSON NAAR ESP

Een belangrijk deel van de ESP-catalogus wordt gevormd door signaturegitaren voor vooral metalgitaristen. Daar is nu Slipknots Mick Thomson bijgekomen. Thomson zegt: "Ik ben erg blij om bij de ESP-familie te horen. We werken op dit moment aan specificaties voor een aantal customs waarvan ik weet dat ze geweldig zullen zijn. Het duurt langer dan verwacht omdat het niet gemakkelijk is een model te kiezen. Er zijn te veel mogelijkheden voor monstergitaren. Toegegeven, dat is een geweldig probleem om te hebben." **sound-service.eu**

Esmée van Sinderen (Gramophone)

Tijd nemen voor de gitaar

Guitar.com bestempelde haar als een van de tien jonge shredders om in de gaten te houden en nu is die mogelijkheid er ook. Na haar vertrek uit Cobra Spell startte gitariste Esmée van Sinderen haar nieuwe band Gramophone. Hun onlangs verschenen debuut-ep 'Time To Strike' staat vol energieke hardrocknummers.

“Met Gramophone ben ik begonnen omdat ik zelf wou gaan schrijven en zelf mijn muziek wou opnemen”, aldus Van Sinderen. “Met Cobra Spell hebben we met zijn allen opgenomen in een goede studio in Spanje. Ik schrok hoeveel geld zo iets kost. Elke minuut die je fout speelt, kost gewoon zó veel geld, waardoor je erg onder druk staat om te presteren.

“Ik ben echt een gitarist die ervan houdt om lekker de tijd te nemen om dingen uit te zoeken op de gitaar. Voor optredens ben ik bijvoorbeeld helemaal niet zenuwachtig, maar in die studio zat ik met trillende handen te spelen, waardoor ik niet met gevoel kon spelen. Daarom heb ik thuis een studio gebouwd waar ik alles kant-

en-klaar kon opnemen om het te laten mixen en masteren.”

Krom

“Op de nieuwe single *Grim Reaper* speel ik op een Les Paul-look gitaar met een pearl finish. Er staat geen merk op. Voor dat nummer wilde ik een wat warmer geluid; nog meer die old school rock ‘n’ roll-sound opzoeken. Daar was deze gitaar echt perfect voor. Hij is wat ouder en minder goed afgesteld, maar dat heeft ook zijn charmes.

“Voor de rest heb ik een Jackson Randy Rhoads-model gebruikt. Dat is de gitaar waarmee ik altijd en overal speel. Daar zitten twee Seymour Duncan Distortion SH-6 humbuckers in. Die hebben een fijne scherpe sound die heel goed samengaat

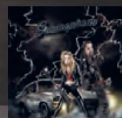
met de sound die ik in mijn Kemper had: een EVH 5150. Die combinatie heb ik eigenlijk voor bijna de hele ep gebruikt.”

Droomgitaar

Hoewel Van Sinderen altijd een Jackson-liefhebber geweest is, was het Randy Rhoads-model niet haar eerste keuze. “Mijn droomgitaar is altijd een Jackson Warrior geweest”, bekent ze. “Maar toen ik bij Cobra Spell kwam, mocht ik niet op dezelfde gitaar spelen als de medegitarist, omdat het visuele plaatje ook heel belangrijk was bij die band.

“Ik vond een Jackson Star ook gaaf, maar die waren er destijds alleen maar in twee crèmekleuren en ik wou graag een zwarte; ik ben fan van goud combineren met zwart. Toen kwam ik die Randy Rhoads tegen. Superlicht, dus fijn om mee rond te springen op het podium, de juiste look en de juiste sound; die keuze was snel gemaakt.” (Kevin Pasman)

'Time To Strike' is te bestellen op gramophone.bigcartel.com

Gitaristen op North Sea Jazz

North Sea Jazz - 7-8-9 juli 2023, Ahoy, Rotterdam - is natuurlijk alweer allang uitverkocht, maar we verwachten dat veel van onze lezers kaartjes hebben gescoord. Een paar tips van onze hand!

Vrijdag 7 juli: Damn Right Farewell-tour Buddy Guy (86!), Terri Lyne Carrington met Matthew Stevens, The Teskey Brothers, Superblue: Kurt Elling & Charlie Hunter, Yannick Hiwatt met Marcus Machado, Andrew Cyrille Quartet ft. Bill Frisell, Bill Frisell Four.

Zaterdag 8 juli: A Salute to Jim Hall: Kurt Rosenwinkel, Ella Zirina, Maarten van der Grinten, Snarky Puppy met Bob Lanzetti, Mark Lettieri Group, Somi met Liberty Ellman, Jeff Parker Quartet, Maya Delilah.

Zondag 9 juli: Pat Metheny Side-Eye, John McLaughlin and Shakti, Off-Brand Godds Esperanza Spalding & Antonio Brown Dance met Matt Stevens, Son Little.

En bepaald niet te vergeten de Nederlandse en Belgische toppers die aantreden, met daarbij ook Rafael Devante Sinay, die in maar liefst vier verschillende formaties aantreedt. Plus nog veel meer: check onze website!

Maya Delilah

G EELCO VAN ZANTEN IN CHILLMODUS

Waren alle albumtitels maar zo duidelijk over hun muziek als 'Chill' van Eelco van Zanten. Het album laat duidelijk een wat rustigere kant van de multi-instrumentalist horen dan normaal, met wat prominenter akoestisch gitaarwerk. De manier waarop hij met gitaren, toetsen en elektronica speelt is echter onmiskenbaar Van Zanten. Alle melodieën op 'Chill' zijn alleen wat zonniger en relaxter dan we van hem gewend zijn. 'Chill' luistert heerlijk weg, maar bevat stiekem erg veel spectaculair gitaarwerk.

G SAMENWERKING JONNY GREENWOOD EN DUDU TASSA

'Jarak Qaribag' is een bijzondere samenwerking van Radiohead-gitarist Jonny Greenwood en Israëlische zanger-gitarist Dudu Tassa. Het resultaat klinkt als een combinatie van traditionele Arabische muziek en broeierige psychedelische rock, met hier en daar een licht jazzy inslag. Sommige nummers doen zelfs modern en poppy aan. De gitaren van Greenwood en Tassa variëren tussen Midden-Oosterse riffs en subtiele kleuring, wat samen met de opwindende ritmesectie en enkele traditionele instrumenten voor bijzonder rijke arrangementen zorgt.

Shin Katan

Eite Driessen

G GITAARZOMERKAMP MET RICHARD HALLEBEEK

Op zoek naar iets interessants om met je gitaar te doen deze zomer? Op zaterdag 8 en zondag 9 juli vindt in de Noise Factory Studio in het Belgische Namen de eerste editie van Guitar Summer Campus plaats. Daar kun je twee dagen lessen volgen van Richard Hallebeek en Ignaz Di Salvio. Beide gitaristen zullen workshops, masterclasses, een-op-een-lessen en jamsessies geven. Het weekend kost 150 euro per persoon en je kunt je via guitarsummer-campus.com aanmelden.

Mick Langenberg

Hiphop vanuit bandjesperspectief

Als gitarist en musical director van S10 en Rimon heeft Mick Langenberg de komende maanden een behoorlijk volle agenda.

Het is de laatste tijd weer steeds vaker te zien: hiphopartiesten die met muzikanten het podium op gaan. “Aan hiphop ligt bijna altijd iets van bandjes ten grondslag”, benadrukt Langenberg, zelf multi-instrumentalist. “Of het nu via samples is of via hoe hun liveshow wordt gemaakt. Een jaar of vijf geleden was het raar als je muzikant was en naast een rapper stond; iedereen trad op met een dj-set. Maar je kunt niet zeven of acht van die dingen op één festival hebben. Dan móét je iets anders bedenken om erbij te doen. Dat is denk ik waarom S10 mij gevraagd heeft.”

Urgentie

“Ik noem mezelf nooit sessiegitarist. In bandjes wil je muziek maken met mensen om wie je geeft. Later heb ik de overstap gemaakt van: hoe kan ik dit doen in hiphop? De eerste drie jaar dat ik dat deed verdiende ik er helemaal niets aan, maar maakte ik wel muziek die ik vet vond. Om dat nu te kunnen uitbouwen naar zulke grote shows is echt heel mooi.

“Toen ik ergens rond 2015 voor het eerst een sessie had met twee speakers en een Focusrite Scarlett in een laptop, was dat voor mij een complete gamechanger. Thuis zat ik al mijn computermuziek te maken, maar nu zag ik mensen dat in een studio doen en via Spotify de wereld in gooien. Ik was gewend dat je een jaar met een plaat bezig bent, maar zo kon je het in één avond maken en morgen online zetten.

“Die urgentie miste ik heel erg bij bandjes. Heel mooi om te zien dat er nu gewoon weer bandjes naar boven komen; dat de generatie na mij dit ook weer vanuit bandjesperspectief kan oppakken.”

Bingewatchen

Live is Langenberg steevast met dezelfde gitaar te zien: “Mijn Squier Jazzmaster.

Mijn eerste gitaar was een Squier. Sommige mensen focussen dan al gelijk op: wat wil ik hierna? Maar voor mij werkte dat heel goed. Ik heb die gitaar inmiddels al elf jaar. Dat was de gitaar waar ik mijn eerste rapsessies mee deed; letterlijk dat halselement in de interface zonder enige processing of versterkersimulatie.

“Omdat ik bij Rimon met twee laptops in een redundant set-up werkte, dacht ik: ga ik nu ook nog een derde laptop neerzetten voor de gitaarsounds? Daarom ben ik terug gestapt naar een soort pedalboard met een Line 6 HX Stomp. Alles digitaal, maar wel in een soort pedaalachtig format. Daar zit ik nu ook helemaal in; dat ik *That Pedal Show* aan het bingewatchen ben en midi probeer toe te passen.” (Kevin Pasman)

Fred van Dierm

Extreme is terug

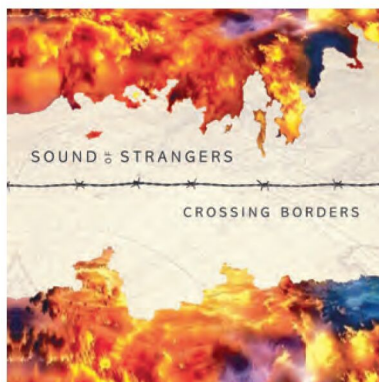
mét gitaaracrobatiek van Nuno Bettencourt

Ruim dertig jaar geleden maakte hun tweede album 'Pornograffiti' Extreme tot een geduchte concurrent voor Van Halen. Het bevestigde ook de naam van Nuno Bettencourt als gitaarsuperheld met het meest adembenemende gitaarwerk van de vroege jaren negentig. Helaas was het een paar jaar daarna alweer gedaan met de band en gingen de bandleden ieder hun weg, waarbij Nuno het op een gege-

ven moment tot tourgitarist van Rihanna schopte.

Maar nu is Extreme terug met 'Six' en zijn ze beter dan ooit. Eerste single *Rise* trok direct de aandacht van gitaristen overal ter wereld met een solo waarvan je je afvraagt hoe hij dat in vredesnaam doet. Die gitaarhals-acrobatiek is op het hele album te horen, met volop toffe riffs - luister maar eens naar *Thicker Than*

Blood - en ballads als *Small Town Beautiful* en *Hurricane*, die laten horen dat de band nog steeds in staat is om zoveel indruk te maken als met *More Than Words*. Bettencourt is zonder twijfel een van de beste rockgitaristen ter wereld en voor zover op 'Six' te horen is, is de band niet alleen terug om een nostalgische cheque te cashen: ze maken er serieus werk van. (David Mead)

G SFEER EN EMOTIE BIJ SOUND OF STRANGERS

Het Waddinxveense Sound Of Strangers bewijst op 'Crossing Borders' dat progressieve rock zoveel meer is dan een vehikel voor virtuositeit. Sterker nog: het gitaarwerk van Paul Krempel is er meer op gericht om zoveel mogelijk sfeer en emotie uit iedere lange noot die hij speelt te halen. De helder galmende cleane tokkels en dromerige leadgitaarmelodieën verraden een sterke invloed van Marillions Steve Rothery en Camels Andy Latimer. Bewonderenswaardig is ook hoeveel ruimte de muzikanten voor elkaar laten.

G ONHEIL: EXTREEM MAAR MELODIEUS

Het Dordrechtse Onheil neemt de tijd voor zijn albums. 'In Black Ashes' is hun eerste plaat in bijna negen jaar, maar daar staat wel tegenover dat het een erg sterk album is. De combinatie van black- en deathmetal roept onvermijdelijk herinneringen op aan Dissection, maar Onheil is compacter en melodieuzer. Dat komt ook doordat de band alle melodische mogelijkheden uit zijn bezetting met drie gitaristen haalt. Naast intense riffs is er veel ruimte voor melodische thema's en mooie gitaarharmonieën.

G AOR-KUNSTWERK STUDIOLEGENDE MICHAEL THOMPSON

Michael Thompson is een legendarische studiomuzikant die met grootheden als Joe Cocker, Céline Dion en Quincy Jones werkte. In zijn eigen tijd maakt hij al drie decennia sterke albums. 'The Love Goes On' is een elegante AOR-productie vol smaakvol gitaarspel. Als je van een eighties choruusound houdt, is *Whispers And Dreams* ideaal en de solo van *In Your Arms* bevat melodielijnen die meesterlijk zijn gefraseerd. Een aanrader als je van bands als Toto of Journey houdt. (Jason Sidwell)

Op recente tours speelden The Aristocrats nieuw materiaal. “Sergeant Rockhopper is een nummer van mij”, vertelt Guthrie Govan. “Op de hoes van ‘Freeze’ worden drie Lego-Aristocrats gearresteerd door een pinguïn met een politiehelm. Ik vond dat dat

The Aristocrats komen naar de Benelux Guthrie Govans digitale speeltuin

Guthrie Govan komt met The Aristocrats naar Europa. Zonder versterkers, maar mét een nummer over een pinguïn.

karakter Sergeant Rockhopper moest heten en beeldde me in wat de soundtrack bij zijn patrouille op de Zuidpool zou zijn.

“Aristoclub is een eerbetoon aan nineties dance van Bryan (Beller, bassist). Zijn demo stond vol sequencers en keyboards. Dat was een uitgelezen kans om mijn Fractal-programmeerkunsten bij te spijkeren. Het was een flinke klus om die gegate filter strak te krijgen voor een band zonder clicktrack.

“Hey... Where’s My Drink Package? is een gestoord polyritmisch nummer van Marco (Minnemann, drummer). Als we tegelijk eindigen met dat nummer, verdienen we allemaal een whisky.

Door onze natuurlijke chemie kunnen we spontaan zijn en erop vertrouwen dat we elkaar helpen als iemand verdwaalt.

“Volledig digitaal gaan dwong me om anders te denken. Ik heb twee van mijn signature Charvels mee - een in standaardstemming, een in drop D. Die gaan mijn Fractal FM9 in. Ik heb nog wel een wedgemonitor achter me zodat ik de lucht kan voelen bewegen en nog een voor het publiek. Niemand hoeft iets te missen omdat ik me vermaak in mijn digitale speeltuin.” (Amit Sharma)

Tourdata: Spirit Of 66, Verviers (6-10);
Boerderij, Zoetermeer (7-10, 8-10)

Hoopvolle terugkeer Foo Fighters

‘But Here We Are’ is het eerste Foo Fighters-album sinds het onverwachte overlijden van drummer Taylor Hawkins. Dat had een duister, ingetogen album op kunnen leveren, maar de sfeer is juist hoopvol en uitbundig. Sterker nog: na twee wat meer experimentele albums is ‘But Here We Are’ de meest typische Foo Fighters-release in lange tijd. Het staat vol met de typische stevige popsongs

waar Dave Grohl en zijn mannen om bekendstaan. De experimenten zitten dit keer vooral in de arrangementen. *Hearing Voices* stapelt verschillende lagen akoestisch en elektrisch gitaar op elkaar voor een unieke sfeer en het lange *The Teacher* blijft maar bouwen. Verder vindt de band uitstekend het midden tussen een liveband en een uitgekende productie.

Contrasterende albums Entering Polaris

Ambitie kun je de Vlaamse gitarist Tom ‘Tee’ Tas niet ontzeggen. Niet alleen werkt hij voor zijn project Entering Polaris samen met bekende zangers uit de - voornamelijk symfonische - metalscene, hij brengt zijn nieuwste muziek ook nog eens uit op twee albums die totaal verschillend klinken. ‘Atlantean Shores’ is zijn progressieve powermetalalbum en bestaat uit knappe composities vol duizelingwekkende

wendingen en sterk, melodieuze leadgitaarwerk, terwijl ‘And Silently The Age Did Pass’ zich op kalme, akoestische nummers richt. Daarbij valt ook meteen het sterke akoestische gitaargeluid op: de tokkels komen helder door, maar hebben genoeg laag om een warme, volle sound te realiseren. Entering Polaris is veel van alles, maar een must als je van de stijlen houdt.

UNZIPPED

30 JUNI 2023 – 21 JANUARI 2024

TICKETS: ROLLINGSTONESGRONINGEN.NL

GRONINGER MUSEUM

provincie
groningen

Verening
Rembrandt

Jeroen Kant: instrumentaal Nederlandstalig

Jeroen Kant staat bekend om zijn nummers met spitsvondige Nederlandstalige teksten. Afgelopen maanden bracht hij echter een aantal kalme instrumentale gitaarsingles uit, die op duizenden streams konden rekenen. “Niet slecht voor een instrumentaal Nederlands liedje”, glimlacht hij.

“Eind 2021 bracht ik mijn album ‘Water’ uit, volledig in mijn eentje geschreven en opgenomen op mijn boot in de Biesbosch”, licht Kant toe. “Daarop stonden twee instrumentale liedjes, die aanvankelijk kleine stukjes muziek als overgang naar een nieuw nummer waren. Maar ik besloot ze toch helemaal uit te werken.

“Een van die liedjes, *Morgenstond*, bracht ik uit als single op Spotify. Zomaar, om eens te proberen. Ik verwachtte er niet veel van, maar het werd opgepikt door verschillende Spotify-playlists. Anderhalf jaar later loopt de teller richting 700 duizend plays. Het is mijn hit, zeg maar.”

Klussen

“Vrij snel nadat ik ‘Water’ uitbracht verkocht ik de Armadillo, de boot waarop ik ‘Water’ opnam, om een zeilboot te kopen: de Bona Dea, een tweemaster uit 1966. Daar had ik heel veel werk aan. Met veel problemen kwam ik in de

Biesbosch, waar ik iedere dag aan die boot ben gaan klussen.

“Ik gaf mezelf tot en met 31 augustus om die boot leefbaar te maken vanbinnen. Daarna zou ik beginnen met het schrijven en opnemen van een nieuwe instrumentale ep. Mijn twee best beluisterde liedjes op Spotify waren op dat moment twee instrumentale tracks en ik had geen zin om weer aan de gang te gaan met teksten. Dat komt vast wel weer, maar ik geloof niet in afdwingen of forceren.”

Aandachtig

“De instrumentale liedjes komen tot stand vanuit het niets. Ik open een nieuwe sessie in Logic en ga met een gitaar zitten pielen tot ik iets vind waarvan ik hoor dat het iets is. Dat neem ik op en ga ik keer op keer aandachtig terugluisteren tot ik iets hoor wat er nog niet is. Als ik dat in mijn hoofd hoor, speel ik het in. Sommige liedjes hebben wel tien of vijftien partijen over elkaar. Omdat ik de nieuwe partijen meteen inspel en dan weer doorga naar

de volgende laag, weet ik aan het einde totaal niet meer wat ik nou eigenlijk gespeeld heb.

“Alles is met gitaren gedaan. Ook de percussieve klanken. De gitaren die ik heb gebruikt zijn een Fender Custom Shop Strat uit 2019, een Guild CE-100 uit 1956, een Old Kraftsman archtop uit de jaren zestig en een Harmony Sovereign uit 1971.” (Kevin Pasman)

KIRK HAMMETT
SIGNATURE SERIES

LTD KH-V

“

*When I saw the first KH-V,
it was like the perfect
hybrid of reality and my
vision. I literally got
goosebumps! it's an
amazing, amazing guitar.*

- Kirk Hammett

Photo by Ross Halfin

Available now in Metallic Gold, Black Sparkle and Red Sparkle finishes. Specs and info at:

ESP®

ESPGUITARS.COM
sound-service.eu

StageCoach Sessions

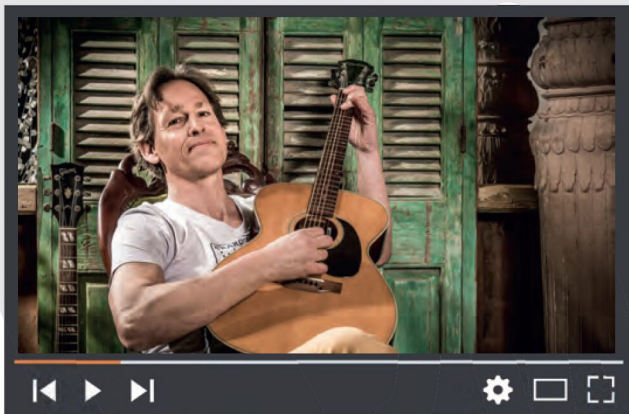
Videoseries voor muzikanten

Leif de Leeuw in serie Snarenplukkers

Richard Hallebeek live gitaarles en interview

Jan Wouter Oostenrijk live, gitaarles en interview

Jan Hendriks in serie Snarenplukkers

Rory Ronde Neo-Soul
Gitaar & Neo-Soul
Productions

Jan Hendriks in serie
Snarenplukkers

Jac Bico Gitaarsounds
van The Beatles

Mozes Rosenberg
gipsy jazz gitaar

Gareth Pearson
fingerstyle gitaar

Check [Musicmaker.nl](https://www.musicmaker.nl), [Gitarist.nl](https://www.gitarist.nl), [Slagwerkkrant.nl](https://www.slagwerkkrant.nl), [DeBassist.nl](https://www.debassist.nl), [Interface.nl](https://www.interface.nl)

Gitarist

Interface

StageCoach Sessions is een productie van Macho Brand Music Video Productions in samenwerking met Keijser 18 Mediaproducties

AI

Het gaat het laatste half jaar alleen maar over kunstmatige intelligentie. Met AI worden medicijnen ontwikkeld, kunstwerken gemaakt, scripties en verhalen geschreven, en ook songs. Een nepsong met de kunstmatig gegenereerde stemmen van Drake en The Weeknd kreeg miljoenen streams. Spotify weerde al tienduizenden AI-songs, al had dat ook te maken met 'luisterbots': door bots gemaakte songs worden alleen 'beluisterd' door bots en genereren zo valse royalty's.

Het zal niet lang meer duren voor je je computer opdracht kunt geven een album te maken dat klinkt als een kruising tussen André Hazes jr. en Metallica, gemixt en gemasterd door George Martin en Dr. Dre. AI beheert en passant ook nog de financiën en maakt een marketingplan. Is dat erg?

Vergeleken met het door onrustbarend veel betrokkenen voorspelde scenario dat AI de mensheid gaat uitroeien, valt ook een nieuw Hazes-album nog best mee. Bovendien hebben we geen AI nodig om onszelf de das om te doen.

Waar het mij om gaat is dit: AI voedt zich met bestaande informatie, dat het in enorme hoeveelheden en onvoorstelbaar snel tot zich neemt, analyseert en in patronen opdeelt. Met andere woorden, AI kan geen nieuwe Beethoven-symfonie schrijven als het niet eerst de bestaande symfonieën van Beethoven heeft verwerkt. Vergelijk het met de opkomst van de digitale versterkmodellen. Die bootsen steeds beter en natuurgetrouwer na wat er aan fysieke versterkers op de markt is. Ze zijn succesvol omdat ze zich binnen de kaders bewegen die wij als gitaristen gewend zijn.

Voor compleet nieuwe ideeën (transformationele creativiteit, in vaktermen) blijft menselijke inbreng noodzakelijk. Bijvoorbeeld de creativiteit van Leo Fender, die binnen een paar jaar de Telecaster, Stratocaster en Precision bas ontwikkelde. Of Ted McCarty, die Gibson aan de elektrische gitaar hielp en eind jaren vijftig de ES, Explorer, Flying V, humbucker en tune-o-matic brug de wereld instuurde, en iets later de SG en Firebird.

Vraag je AI een compleet nieuwe elektrische gitaar te ontwerpen, dan zal het zich onvermijdelijk baseren op wat er al is. Vraag je AI om een nieuwe Beatles-song, idem dito. Wordt het dan niet eens tijd om af te spreken hoe de originele kunstenaars voor hun (voor)werk gecompenseerd worden?

Michiel Roelse

TALKBOX

Piëzo of microfoon?

Mart Hillen, gitarist

"Dat is per situatie verschillend. Bij voorkeur microfoons, want dat klinkt het meest natuurlijk. Maar tijdens mijn concerten speel ik op volumes waarbij een microfoon voor m'n gitaar niet mogelijk is. Dus dan gebruik ik een piëzo, maar wel in combinatie met een microfoon in de gitaar. Vooral bij de Maton gitaren die ik gebruik klinkt dat waanzinnig, die hebben ook een speciaal soort piëzopickup. Het geluid dat dan ontstaat is supervol maar tegelijkertijd ook heel transparant, waarbij je elk detail hoort."

Hein van Dongen, auteur

"Bij elke recensie van een gitaar met een piëzopickup zoek ik weer naar woorden om dat ellendige geluid te beschrijven: schril, kort, korrelig, kil, nasaal, schraperig, dun, knetterend, overdirect. Piëzo-elementen zijn het einde van de akoestische gitaar. Het ergste is nog dat gitaristen eraan gewend zijn geraakt - alsof het zo hoort. Nee dus. Kies voor een microfoon. Als dat vanwege de akoestiek niet mogelijk is of als je met je gitaar over het podium wilt dansen, kies dan voor een magnetische pickup."

Co Koenen, redacteur

"Ik ben niet zo'n fan van het piëzo-element: het geeft een spetterend geluid dat schril afsteekt bij de volle klank van een akoestische gitaar. Dit gezegd hebbende zie ik wel de praktische voordelen ervan op het podium. En het is in de loop der jaren ook verbeterd, zeker in combinatie met een ingebouwde microfoon en een goede akoestische versterker. Wat ik echter nooit zou doen is een piëzo-element in de studio gebruiken: het praktische argument vervalt dan en dan geef ik toch de voorkeur aan een pure, met een microfoon opgenomen akoestische klank."

Kalm improvisatiealbum
Pat Metheny

Pat Metheny neemt vaak geïmproviseerde ideeën op, die hij op zijn computer opslaat tot de schat weer opgegraven wordt. Dat is precies wat er tijdens een rustig moment op tour gebeurde. Metheny heeft vervolgens zijn favoriete opnamen verzameld en op 'Dream Box' gezet.

Het album bevat negen gitaarduetten van Metheny met zichzelf. Volgens hemzelf ligt de focus op kalme elektrische gitaar. Het resultaat is een meeslepende blik in het improvisatiebrein van een meestermuzikant. De gitaren weven melodielijnen en akkoorden door elkaar. Nummers als *Clouds Can't Change The Sky* en *Never Was Love* fluisteren prachtig over het geluidslandschap. (David Mead)

INSEPA

WWW.THOMANN.DE

VRABLE

th•mann

Gretsch G5230T-140 140th

Veelzijdig & stijlvol

Gretsch is jarig en viert dit met een speciale jubileumserie. Wij bekeken het Jet-model, prachtig uitgevoerd maar ook een geweldige gitaar. tekst **Gertjan Smit**

In 1883 opende de Duitse emigrant Friedrich Gretsch een muziekwinkel in Brooklyn, New York waar hij zijn eigen drumstellen en tamboerijnen produceerde. Pas in jaren twintig van de vorige eeuw kwamen daar gitaren bij. Het bedrijf stond toen inmiddels onder leiding van zijn zoon Fred Gretsch sr. In eerste instantie werden akoestische jazz- en western-gitaren gebouwd. Pas in de jaren vijftig, met de komst van de elektrische gitaar en de samenwerking met onder anderen Chet Atkins, kreeg Gretsch de legendarisch status onder gitaristen zoals we die nu kennen.

Dit jaar bestaat Gretsch dus 140 jaar en dat moet natuurlijk gevierd worden. En dat doen ze met een aantal jubileum-uitgaven van hun bekendste gitaarmodellen, waarvan wij de Jet voor een test kregen.

Ontwerp

De G5230T-140 is een standaard Jet uit de Electromatic-serie, maar dan in de feestelijke Double Platinum-afwerking. Gretsch noemt het zelf Stone Platinum over Pearl

Platinum, waarbij de gehele achterkant inclusief de hals en de achterkant van de kop is afgewerkt in wit metallic (Pearl) en de top in lichtblauw metallic (Stone).

De overige specificaties zijn dus identiek aan een standaard G5230T. Die bestaan om te beginnen uit een mahoniehouten body met klankkamers die is voorzien van een geweldige esdoorn top in combinatie met een eveneens mahonie hals. De toets is van laurier, een alternatief voor palissander, en is voorzien van 22 medium jumbofrets en hun bekende 'hump' blokinleg. Verder is de gitaar voorzien van twee Filter'Tron elementen die zijn afgewerkt met bijpassende parelmoeren afdekplaatjes. Beide elementen hebben ieder een eigen volumeregelaar, maar delen een toonregelaar. En zoals op de meeste Gretsches vinden we ook op deze gitaar een mastervolumeregelaar, die in dit geval is voorzien van een treblebleed. Tot slot is daar natuurlijk de niet te missen Bigsby B50. Nog een ander feestelijk detail, of eigenlijk details, is het jubileumplaatje dat op de kop is geschroefd; hetzelfde logo vinden we in imitatie abalone ingelegd in de achterkant van de kop. Dit maakt dat de voorkant van

Double Platinum Jet

de gitaar een relatief ingetogen voorkomen heeft, terwijl de achterkant juist wat meer bling is.

Geluid

Doordat de body van de G5230T is voorzien van klankkamers is de gitaar een stuk lichter dan sommige andere singlecut solidbody-gitaren. Naast het geringe gewicht heeft dit als voordeel dat de gitaar wat meer akoestische eigenschappen heeft, net zoals de grotere semiholle gitaren. Dit maakt dat de gitaar onversterkt al vrij luid en resonant klinkt, dus dat belooft veel goeds. In de afgelopen jaren ben ik erg gecharmeerd geraakt

wat donker en in enkele gevallen zelfs modderig kunnen klinken. Clean met wat echo hoor je duidelijk die twang waar Gretsch om bekendstaat. In combinatie met de Bigsby is dat de ideale sound voor vroege country & western à la Chet Atkins of oude rockabilly. Zo speelt de Cliff Gallup ook op een Jet. Voeg je wat lichte vervorming toe dan komen de bluesy rock 'n' roll-licks er haast als vanzelf uit.

Maar deze Jet is meer dan enkel een rock 'n' roll-gitaar. Ook met een stevige distortion blijft het open karakter van de gitaar overeind. Dit resulteert in een solide rockgeluid met veel natuurlijke boventonen waarbij als je een

schoont je geluid mooi op als je het volume terugdraait. Dit is vooral effectief als je daarvoor de mastervolume gebruikt dankzij de treblebleed waardoor het hoog intact blijft als je het volume vermindert. Hij zit daarbij ook nog eens comfortabel binnen handbereik op de onderste hoorn. De andere volumeregelaars en de toonpot zitten wat verder weg en zijn soms iets lastiger bereikbaar mede doordat de arm van de Bigsby in de weg kan zitten. Verder is de bespeelbaarheid dik in orde. De frets zijn netjes afgewerkt en de hals voelt comfortabel aan waardoor hij heerlijk speelt.

Conclusie

Ik was al bekend met de Gretsch G5230T en deze jubileumuitvoering voldoet precies aan alle verwachtingen. De gitaar is prima op zijn plek in een veelvoud aan stijlen, maar heeft bovenal dat onmiskenbare Gretsch-geluid. Stevig, maar toch licht en dynamisch met een gezonde dosis twang. De kwaliteit is zoals je kunt verwachten van een gitaar uit de Electromatic-serie. De afwerking en bespeelbaarheid zijn dik in orde en als je kijkt naar de prijs krijg je veel waar voor je geld. Daarnaast ziet hij er ook nog eens prachtig uit in deze Double Platinum jubileumuitvoering: stijlvol, zonder extreme toeters en bellen. De parelmoeren elementkapjes, het metalen jubileumplaatje op de kop: het is allemaal heel subtiel gedaan.

Mocht je toevallig al op zoek zijn naar een Electromatic Jet en spreekt deze kleur je aan, dan zou ik hem zeker uitproberen. En wacht dan niet te lang, want hij wordt alleen dit jaar in deze uitvoering geproduceerd. **G**

GRETSCH G5230T-140 140TH DOUBLE PLATINUM JET

RICHTPRIJS: € 609,-

LAND VAN HERKOMST: China

TYPE: singlecut semiholle elektrische gitaar

BODY: mahonie met esdoorn top

BRUG: Bigsby B50 met Adjusto-Matic brug

TOETS: laurier

HALS: mahonie

FRETS: 22, medium jumbo

RADIUS: 305 mm

MENSUUR: 625 mm

BREEDTE TOPKAM: 43 mm

ELEKTRONICA: 2x FT-5E

Filter'Tron element,

regelaars voor master-

volume, masterton,

volume hals en volume

brug, driestanden-

schakelaar

KLEUR: Two Tone Stone

Platinum/Pearl Platinum

HARDWARE: verchromd

GEWICHT: ong. 3 kg

DISTRIBUTIE:

Fender Musical

Instruments EMEA,

East Grinstead (VK),

tel. 0044 1342 331700

WEBSITE:

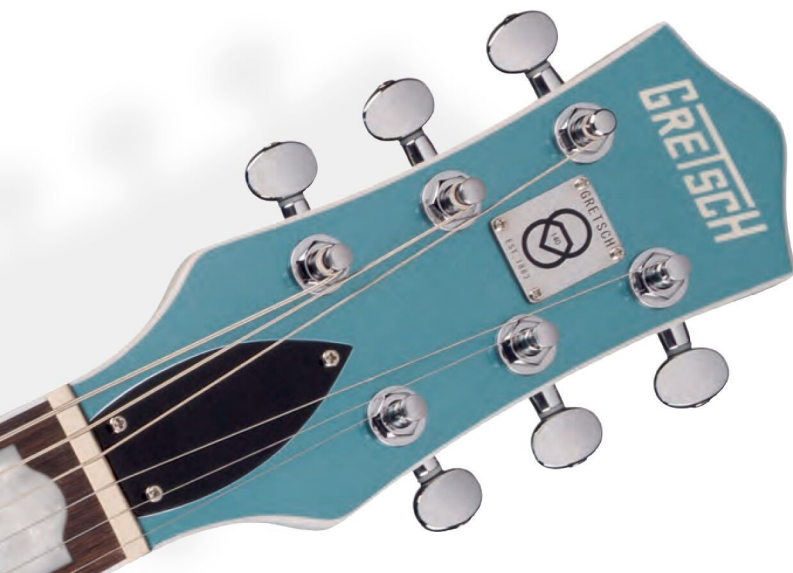
gretschguitars.com

Deze Jet is meer dan enkel een rock 'n' roll-gitaar

van de klank van dit type gitaar, dus de Gretsch spreekt mij qua geluid, en in dit geval ook qua looks, gelijk aan. De gitaar heeft van nature een volle maar ook mooie open, heldere klank. Ingeplugd versterken de Filter'Tron elementen die eigenschappen nog eens. Deze klinken eveneens stevig, maar zijn lichter dan een standaard humbucker, die vaak

noot aanhoudt die overgaat in een prachtige harmonische feedback. Dynamiek is hier het sleutelwoord; een stevig geluid, maar niet te overheersend. Niet voor niets was de Jet de go-to gitaar van Malcolm Young en zien we bijvoorbeeld Richard Fortus regelmatig met een Gretsch op het podium.

De gitaar reageert erg goed op je manier van spelen en daarnaast

GRETSCH G5230T-140 140TH DOUBLE PLATINUM JET

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Veelzijdige gitaar in prachtige jubileumuitvoering

Rivalen

- Epiphone Wildkat Royale
- Fender Vintera 60's Telecaster met Bigsby

Fred Gretsch III met vrouw en zakenpartner Dinah naast een schilderij met de *founding fathers* van het bedrijf

Fred Gretsch III nog altijd aan

Terwijl Fender voor de marketing, productie en distributie van de gitaartak van Gretsch zorgt, is de merknaam nog steeds - of eigenlijk weer - eigendom van de Gretsch-familie. Hoe groot is de invloed? We vroegen het Fred Gretsch III.

tekst Chris Dekker

De eerste Gretsch heette eigenlijk Friedrich en werd in zijn thuisland Fritz genoemd. De jonge Duitser emigreerde naar de VS, New York om precies te zijn, en begon daar als leerling-bouwer bij drum- en banjofabrikant Albert Houdlett & Sons in Brooklyn. In 1883, met ongeveer tien jaar ervaring, richtte hij zijn eigen bedrijf op en dit jaar viert Gretsch het 140-jarige jubileum.

Gretsch bouwde banjo's, drums en tamboerijnen tot zijn dood in 1895, waarna zijn vrouw de leiding overnam terwijl haar zoon (toen pas 15 jaar oud) meehielp. Onder deze zoon, Fred I, de

opa van Fred III, groeide het bedrijf en in 1916 werd een mooi nieuw, eigen pand van tien verdiepingen betrokken in Brooklyn. Zijn zoon Fred II, de oom van III, nam het roer in 1942 over. Omdat hij in dienst moest was de dagelijkse leiding in handen van zijn broer Bill. Na het vroege overlijden van Bill nam Fred II het stokje weer over.

Fred III: "Mijn vroegste herinneringen komen uit ongeveer 1951, toen ik als jong broekie meegang naar de fabriek. Dat enorme gebouw maakte veel indruk. Meestal werd ik op een tafel met drum- of gitaaronderdelen neergezet en keek

ik mee met wat er gebeurde. Toen ik wat ouder werd, was ik na school en op vrije dagen altijd in de fabriek te vinden voor allerlei klusjes en ik ben dus letterlijk in de fabriek opgegroeid.

In '65 begon ik fulltime bij Gretsch te werken. Dat was een jaar nadat The Beatles hier in de VS op tv speelden en Gretsch gitaren en drums waren ontzettend gewild. We hadden ook nog eens geluk dat we in New York zaten, wat toen een van de muziekhoofdsteden van de wereld was. Brooklyn ligt net aan de andere kant van de rivier, ten opzichte van het centrum, dus muzikanten wisten ons makkelijk te vinden."

En toen werd Gretsch verkocht.

“En daar was ik heel teleurgesteld over! In die tijd groeiden gitaarfabrikanten enorm door de opkomst van de pop- en rockmuziek en dat ging soms te snel. Fender werd in ‘64 verkocht aan CBS, Gibson in ‘69 aan Norlin en Gretsch werd in ‘67 onderdeel van Baldwin, dat piano’s en orgels bouwde. Ik heb, zoals alle mensen in de Gretsch-familie, helaas geen muziekgen gekregen, maar we bezitten allemaal over handelsgenen. Ik ben in muziekinstrumenten gaan handelen, maar altijd met het idee, de wens, om ooit weer aan het roer te staan van Gretsch.”

George Harrison

Dat laatste lukte na zeventien jaar. Vintage-stijl gitaren waren destijds nog niet zo populair en mede door brand, stakingen en de opkomst van Aziatische merken was de productie van Gretsch gitaren op een dieptepunt gekomen. In 1983 ging Baldwin failliet en Fred III

voor me. Iedereen is welkom bij ons in Savannah, Georgia, waar we ook een museum hebben en waar we de Gretsch Foundation runnen. Hiermee voorzien we scholen en jonge mensen van instrumenten en educatie. Nog steeds komen er elke week bekende muzikanten langs. Toen we weer begonnen was George erg goed voor ons, maar Brian Setzer werd ook een belangrijke ambassadeur. Billy Gibbons komt soms langs en ik ben er trots op dat we de naam Chet Atkins weer mogen gebruiken, al is hij er zelf niet meer. Maar er zijn eigenlijk te veel belangrijke namen om er maar een paar te noemen.”

Fender

Inmiddels worden alle Gretsch gitaren, op een enkel Custom Shop-model door Fender na, in Azië gebouwd, onder leiding van Fender. Deze samenwerking vindt zijn oorsprong in een klein dispuut van vijftig jaar voor de deal. We kennen allemaal het verhaal

caster-naam simpelweg van de kop gehaald (deze modellen staan bekend als Nocaster) waarna de naam Telecaster werd bedacht.

“Een paar jaar voor de samenwerking benaderde Fender ons. Ze wilden graag een reissue uitbrengen onder de Broadcaster-naam, maar ze hadden onze toestemming nodig. Wij gingen akkoord en sindsdien hebben beide merken goed contact met elkaar. Toen we een partner zochten was Fender dan ook de meest logische keuze en in 2002 hebben ze de productie, distributie en marketing van Gretsch Guitars op zich genomen.”

In hoeverre is Fred Gretsch betrokken bij de ontwikkeling van nieuwe modellen? Heeft hij wel eens een gitaar tegengehouden?

“Uiteindelijk beslis ik mee met wat er op de markt komt. Fender snapt het merk echter helemaal. Ze weten wat werkt, wat niet werkt en wat bij het merk past. Theoretisch kan ik ingrijpen, maar dat heb ik nooit hoeven doen. Ik ben zeer te spreken over waar Fender mee komt.”

het roer van Gretsch Guitars

wist samen met zijn vrouw en zakenpartner Dinah de naam in handen te krijgen.

“Qua gitaarproductie begonnen we met nul. George Harrison had er in ‘64 al voor gezorgd dat onze productie omhoog schoot doordat hij met zijn Country Gentleman op tv verscheen. Nu stond hij voorop zijn album ‘Cloud Nine’ met zijn Duo Jet en hij noemde het zijn favoriete gitaar. Dinah schreef hem een brief en niet later hing hij aan de telefoon. Toen is de lijn voor de Traveling Wilburys ontstaan. Ondertussen kochten en leenden we oude modellen om zo met goede reissues te komen. Zo begon de productie na een paar jaar met een klein team in de VS.”

Zijn er bepaalde artiesten die voor Fred persoonlijk en voor Gretsch belangrijk zijn?

“George Harrison kwam vaak langs en dat was een zeer hartelijke man. Verder is eigenlijk iedere artiest even belangrijk

van de Telecaster. Deze heette oorspronkelijk Broadcaster. Gretsch produceerde een drumset onder de naam Broadkaster en adviseerde Fender met klem om de naam te veranderen. Eerst werd de Broad-

Tot slot: zien we ooit een Fred Gretsch IV of V aan het roer van het bedrijf?

“Haha! Ik heb kinderen, kleinkinderen, sommigen werken voor het bedrijf en er zit ook een Fred tussen. Het zou dus zomaar kunnen!”

De Double Platinum Collection ter gelegenheid van het 140-jarige jubileum van Gretsch

Rivalen

- FGN Mythic JMY2ASHE
- Ibanez RGA42HPT
- LTD MH-203QM

Cort G300 Glam & Raw

De goede kant op

Cor-Tek mag dan een kolossaal aantal gitaren voor andere merken produceren, het eigen merk Cort wordt steeds populairder, dankzij betaalbare instrumenten van topkwaliteit zoals dit nieuwe G300 duo.

tekst **Dave Burrluck** foto's **Olly Curtis**

Het wordt een beetje een cliché om te zeggen dat de kwaliteit van in Azië geproduceerde gitaren steeds maar beter wordt. Maar de instrumenten die wij zien, bewijzen dit toch echt. De al eerder geïntroduceerde Cort G300 Pro krijgt gezelschap van een tweetal nieuwe G300's: de Glam en Raw. Wat vreemde namen misschien, al passen ze wel bij de gitaren die we hier voor ons zien.

Hoewel de nieuwe gitaren grotendeels een replica zijn van het origineel, verschillen de gebruikte houtsoorten. Beide G300's hebben een body van uitgehold Afrikaans mahonie. De Glam heeft daarbij een 6 mm dikke top van esdoorn, hoewel het enige wat je daarvan ziet de nette, door PRS geïnspireerde natuurlijke 'binding' aan de zijkant is, aangezien de rest is afgewerkt met fraai aangebrachte - maar hier tot felle discussies leidende - Polar Ice Metallic Burst. De glanzende uitstraling van de top zien we ook op de rest van de body, die naturel is gelaten (maar wel is bewerkt om de fraaie bruine kleur van het hout te benadrukken) zodat je duidelijk kunt zien dat die uit drie delen bestaat. Door met je nagels op de gitaar te tikken hoor je waar de gitaar is uitgehold en dat blijkt met name te zijn aan de kant van de lage snaren onder de esdoorn top, daar waar normaal gesproken je onderarm op de gitaar steunt.

De Raw is op vergelijkbare wijze in elkaar gezet. Afgezien van de dunne zijdeglanslak is de top echter een vrij somber geheel van gevlamd notenhout, waarbij het eruit ziet of die uit twee gelijke delen bestaat die wel bookmatched lijken. Net als de Glam heeft de Raw een maximale body dikte van 45 mm, zoals gebruikelijk voor gitaren met een geschroefde hals.

Ook de hals van beide nieuwe gitaren is anders; het trendy geroosterde esdoorn van de standaard G300 Pro is hier vervangen door het meer ongebruikelijke (voor gitaren met een geschroefde hals) mahonie. Beide bestaan uit één stuk en lijken kwartiers gezaagd. Net als bij Charvel bijvoorbeeld, wordt de hals van de G300 versterkt door twee stroken grafiet aan weerskanten van de halspen. Hoewel het mahonie van de Raw in feite donkerder is en een levendig gestreepte tekening heeft, is het bij de hals lichter en meer naturel gelaten dan bij de achterkant van de body. De hals wordt op zijn plek gehouden door vier schroeven in verzonken sluitringen in de licht afgeschuinde en comfortabel gevormde hiel. Een tweede subtiel verschil zien we bij de toets, die van zwart ebbenhout is op de Glam en van donker palissander op de Raw. Beide hebben een compound-radius en 24 secuur geplaatste en afgewerkte frets van roestvrij staal.

Combineer de kwaliteit van de gebruikte materialen en het

vakmanschap met de klassieke Seymour Duncan pickupconfiguratie inclusief slimme bedrading van de vijfstandenschakelaar, de fraai uitgevoerde vibrato (met ruimte eronder), de lockingstemmechanieken en Graph Tech topkam, en we dubbelchecken nog maar eens of de prijzen die we te horen gekregen hebben inderdaad kloppen. Als er een addertje onder het gras zit, hebben we dat nog niet gevonden, al moeten we zeggen dat er geen gigbag bij deze gitaren geleverd wordt.

Gebruik

Ondanks dat beide gitaren vrijwel geheel uit mahonie bestaan, zijn ze niet zwaar. De contouren van de body zijn voor sommigen misschien iets te generiek 'moderne super-S', maar die vorm is ergonomisch gezien een voltreffer en de gitaar is zittend en staand erg comfortabel.

Hoe modern en eigentijds beide gitaren ook ogen, de halzen behouden de 'Fender'-afmetingen van 42 mm breed bij de topkam en 52 mm bij de 12e fret. Het profiel is een volle C die 21 mm meet bij de eerste fret en 23 mm bij de 12e op de Glam, terwijl de Raw een halve millimeter dieper is. De toets heeft een duidelijk waarneembare compoundradius die begint met 305 mm bij de topkam en vlakker wordt tot 400 mm bij de 24e fret.

Het was mooi geweest als de toets en de frets iets meer waren

CORT G300 GLAM

RICHTPRIJS: € 930,-

LAND VAN HERKOMST: Indonesië

TYPE: asymmetrische elektrische solidbody met twee cutaways

BODY: deels uitgehold Afrikaans mahonie met esdoorn top

HALS: Afrikaans mahonie, versterkt met grafiet, geschroefd

MENSUUR: 648 mm (25,5 inch)

TOPKAM/BREEDTE: Graph Tech Black Tusq XL/ 41,6 mm

TOETS: ebbenhout, kleine positiestippen van abalone met Luminlay stippen aan de zijkant

TOETSRADIUS: 305-400 mm

FRETS: 24, jumbo, roestvrij staal

HARDWARE: verchromde Cort CFA-III vibrato met twee bouten en zes zadels, push-in vibratoarm, Cort lockingstemmechanieken

STRINGSPACING, BRUG: 52,5 mm

ELEKTRONICA: Seymour Duncan JB (TB4, brug) en Jazz (SH2N, hals) humbucker, direct in het hout gemonteerd, 5-standenschakelaar voor elementkeuze, mastervolume, master-ton

GEWICHT: 3,37 kg

OPTIES: geen

REEKSOPTIES: zie G300 Raw. De originele G300 Pro heeft een esdoorn top op een body van lindehout en een geroosterde esdoorn hals

LINKSHANDIGE EXEMPLAREN: nee

AFWERKINGEN: Polar Ice Metallic Burst - body en kop hoogglanslak, hals zijdeglans

DISTRIBUTIE: Musik Meyer Benelux, Marburg (D), tel. 0049 6421-9891550

WEBSITE: musik-meyer-benelux.com

Seymour Duncans klassieke Jazz halshumbucker is direct op de body gemonteerd

CORT G300 RAW

RICHTPRIJS: € 885,-
LAND VAN HERKOMST:

Indonesië

TYPE: asymmetrische elektrische solidbody met twee cutaways

BODY: deels uitgehold Afrikaans mahonie met noten top

HALS: Afrikaans mahonie, versterkt met grafiet, geschroefd

MENSUUR: 648 mm (25,5 inch)

TOPKAM/BREEDTE: Graph Tech Black Tusq XL/42 mm

TOETS: palissander, kleine positiestippen van abalone met Luminlay stippen aan de zijkant

TOETS/RADIUS: 305-400 mm

FRETS: 24, jumbo, roestvrij staal

HARDWARE: verchromde Cort CFA-III vibrato met twee bouten en zes zadels, push-in vibratoarm, Cort lockingstemmechanieken

STRINGSPACING, BRUG: 52,5 mm

ELEKTRONICA: Seymour Duncan JB (TB4, brug) en Jazz (SH2N, hals) humbucker, direct in het hout gemonteerd, 5-standenschakelaar voor elementkeuze, mastervolume, mastertoon

GEWICHT: 3,25 kg

OPTIES: geen

REEKSOPTIES: zie G300 Glam

LINKSHANDIGE EXEMPLAREN: nee

AFWERKINGEN: Natural Satin

afgerond, al is op het fretwerk zelf niets aan te merken met zijn medium jumbofrets van roestvrij staal van ongeveer 2,7 mm breed en 1,45 mm hoog. Al met al zijn beide gitaren prettig bespeelbaar, mede dankzij het bijna onbewerkt aanvoelende hout met zijn zachte zijdegangslak afwerking.

Van de vibrato waren we flink onder de indruk. Het stalen geheel is gebaseerd op de Gotoh 510. Met zijn vibratoarm die je alleen maar op zijn plek hoeft te duwen en waarvan de spanning instelbaar is, is het in combinatie met de soepele topkam en lockingstemmechanieken een stabiele unit. Dankzij de uitholling onder het blok kun je de G-snaar ongeveer een kleine terts optrekken. Nog zo'n eigenschap waar we blij van worden.

Qua geluid doen deze gitaren precies wat je verwacht - en erg goed ook. Iedereen die zich beweegt aan de ruigere kant van classic rock zal zich direct thuis voelen dankzij de JB bij de brug, die er flink inkleunt

met een extra dosis middenfrequenties. Maar toch: draai de gain iets terug en het klinkt clean en opvallend vloeiend. De Jazz is een uitstekende partner, een PAF-achtige pickup die bekend staat vanwege zijn extra duidelijke toon. Op deze G300's klinkt hij mooi gebalanceerd en inspireerde ons tot wat jazzy akkoordenwerk en - met vervorming - tot Santana-achtig solo's met veel sustain. Beide regelaars werken prima, met name de toonregelaar. Wij vonden die klinken als een voicing- of toonkarakterregelaar, met volop subtiele bijkleuring, met name als je flink wat gain gebruikt. De volumeregelaar zorgt ook voor een iets donkerder geluid als je hem terugdraait, wat erg prettig is als je te maken hebt met een scherp klinkende versterker. De gecombineerde binnenste spoelen (positie 4 op de vijfstandenschakelaar) klinken Strat-achtig en zijn meer dan alleen een contrasterende stem. De combinatie van spoelen met schroeven (positie 2) klinkt wat meer in de richting van een Tele. Natuurlijk kunnen ze in een directe vergelijking niet op tegen een originele Fender, toch doen ze het prima, zeker met wat modulatie of een beetje compressie.

Er zit een subtiel verschil tussen beide gitaren. De Raw lijkt opener te klinken en misschien iets aardser, terwijl de Glam wat meer druk in het hoogmidden lijkt te hebben. Maar misschien denken we alleen maar te horen wat we zien.

Conclusie

Eerlijk gezegd hebben we niets kunnen vinden aan deze Corts wat ons niet beviel, zeker gezien de prijs. Goed, niet iedereen heeft behoefte aan een vibrato waarmee je ook tonen kunt verhogen en misschien dat een meer klassieke radius van de toets een breder publiek zou aanspreken. De uitsloperige Polar Ice Metallic Burst zal het vast goed doen op TikTok, maar wij als werkende gitaristen voelen meer voor de functionele looks van de Raw. Hoe dan ook, dit is een tweetal vet klinkende, veelzijdige instrumenten voor weinig geld.

CORT G300 GLAM

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Deels uitgeholde, eigentijdse superstrat met versterkte hals, roestvrijstaal frets en Seymour Duncans. Niks op aan te merken.

CORT G300 RAW

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Zie G300 Glam, maar dan met een fraaie, natuurlijke afwerking. Een uitstekende en veelzijdige gitaar.

D'Addario XS

MAXIMUM LIFE + SMOOTH FEEL

XS IS BREATHING NEW LIFE INTO COATED STRINGS. With its ultra-thin film coating on every wound string and unique polymer treatment on the plain steels, XS offers our highest level of protection for maximum life with an uncommonly smooth feel. XS also features NY Steel high carbon core and plain string wire, along with our exclusive Fusion Twist, for incomparable break strength and tuning stability. XS is the most innovative coated string ever created.

#DADDARIOX

Ashdown MF484 2.N

Kom

Ashdowns nieuwe 30-watt top is een krachtige versterker voor live en in de studio, met geïntegreerde Two Notes-technologie en dus ook zonder luidspreker te gebruiken. tekst Nick Guppy foto's Phil Barker

We kennen Ashdown met name vanwege hun basversterking, die praktisch een industriestandaard is. Toch lijkt deze Ashdown gitaarversterker niet minder aantrekkelijk, als was het maar omdat het een van de meest recente merken is die een nieuwe amp uitgerust heeft met de Two Notes Torpedo luidsprekersimulatie.

Door digitale impuls respons (IR) is luidsprekersimulatie de laatste tien jaar een stuk beter gaan klinken en nu gaan we over op dynamische impuls respons. Daarmee combineer je honderden of misschien wel duizenden statische IR's om realistische ruimtes, microfoons en luidsprekers na te bootsen. Het Franse bedrijf Two Notes loopt hierin voorop en stelt zijn populaire Torpedotechnologie beschikbaar aan versterkerfabrikanten. Dat brengt ons terug bij de amp van deze maand: de nieuwe Ashdown MF484 2.N.

Ontwerp

Deze goed uitziende versterker is robuust gebouwd, met een stalen chassis dat ondersteuning biedt aan een forse voedings- en uitgangstrafo en een smoorspoel. Een kleine ventilator die altijd aanstaat, houdt de boel koel.

Het grootste deel van de componenten bevindt zich op een grote printplaat van goede kwaliteit, inclusief de regelaars van het

bedieningspaneel en alle zeven buisvoetjes. Soldeerwerk en bedrading zien er strak en netjes uit en de metaalfilmweerstand zijn zorgvuldig geselecteerd, wat ruis tot een minimum beperkt. Er zijn kleinere platen voor de aansluitingen van voor- en achterkant, terwijl de Two Notes-magie op een aparte, verticale printplaat bij het achterpaneel geplaatst is.

Afgezien van de luidsprekersimulatie is de MF484 een ongecompliceerd ontwerp, met één kanaal en volledig buizen. De drie ECC83 voorversterkerbuizen en het kwartet van EL84's pompen ongeveer 30 watt in de richting van je favoriete luidsprekers.

Het bedieningspaneel is overzichtelijk ingedeeld, met een Brits en een Amerikaans klinkende ingang, en direct daaronder de handige send en return voor de seriële effectloop van de MF484. Dan is er de volumeregelaar met led voor de boostfunctie, gevolgd door regelaars voor gain, bass, middle, treble, presence en volume. Geheel rechts zit de zesstandenschakelaar om zes interne virtuele Torpedo luidsprekerkasten te selecteren, samen met een Torpedo volume-regelaar.

Op het achterpaneel vind je voldoende aansluitmogelijkheden, met een tweetal luidspreker-uitgangen voor 16- en 8-ohm luidsprekerkasten, een koptelefoonjack en een connector voor de FS1 voetschakelaar voor de boost

(die standaard aan staat, maar geen eigen schakelaar heeft op het voorpaneel). Er is een usb A-aansluiting voor de Torpedo Remote app, waarmee je kabinetpresets bewerkt, opslaat en laadt. Een tweede usb-aansluiting dient om je telefoon op te laden. Twee midi-aansluitingen regelen de midi-besturing van de Torpedo, terwijl de bewerkte audio de versterker verlaat via een gebalanceerde xlr met handige aardeliftschakelaar.

De MF484 2.N gaat verder dan andere met Torpedo uitgeruste versterkers: hij heeft namelijk een lijningang en directe DI-uitgang zodat je ook kunt reampen, waarbij je het signaal kunt isoleren door de directe DI- en DynIR-uitgang los te koppelen.

Gebruik

De Ashdown gaat aan met een minimum aan ruis en de ventilator is zo stil dat je deze amp best voor thuisopnames kunt gebruiken. Dankzij de ingebouwde reactive load hoeft je geen luidspreker aan te sluiten als je alleen de simulatie-uitgangen wilt gebruiken. Ook dat is ideaal voor thuis. De twee ingangen hebben hun eigen klankkleur: de UK-ingang klinkt strak en gefocust terwijl de US-ingang minder gain heeft, meer headroom en een luchtigere sound.

Al met al klinkt de MF484 als een bruikbare mix van Vox en

Rivalen

- Rev D20
- Laney Supergroup
- LA Studio
- Hook Wizard

bij de club

vintage Marshall, met een stevig midden dat fraaie resultaten geeft met zowel singlecoils als humbuckers. De regelaars voor boost en gain werken onafhankelijk van elkaar en hebben hun eigen karakter: de overdrive van de gainregelaar is lossier en meer responsief; de boost is agressiever, met voldoende bereik om smerige moderne rock/metalsounds te produceren als je hem helemaal opendraait. Combineer deze twee regelaars en een wereld aan vintage en moderne rocksounds gaat voor je open.

Mocht je niet genoeg hebben aan de voorgeladen IR's, dan is er de optionele Wall Of Sound software met

wel 32 DynIR kabinetten; en dan zijn er nog zo'n 450 beschikbaar die je kunt downloaden. Gezien vanuit onze Windows 10 desktop is de mooie Torpedo Remote app overzichtelijk te bedienen.

Conclusie

Met de ingebouwde Two Notes-technologie is de Ashdown MF484 2.N een aantrekkelijke versterker. De vintage en eigentijdse geluiden die je kunt maken door met de gain- en boostoverdrives te experimenteren, bevielen ons zeer; ze klinken goed en je kunt er alle kanten mee op. Het is niet de

goedkoopste 30-watt buizenversterker die er is, maar deze Ashdown is een optie waar serieuze toonliefhebbers nog jarenlang plezier van kunnen hebben. Als een versterker die is bedoeld voor professionals en fanatieke amateurs, is hij zijn geld naar onze mening meer dan waard. Mocht je op zoek zijn naar een creatief alternatief, kijk dan eens in de richting van Ashdown.

ASHDOWN MF484 2.N

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Goede, compacte versterker met vintage en moderne sounds en ingebouwde Two Notes luidsprekersimulatie. Boost is alleen met een voetschakelaar te bedienen

ASHDOWN MF484 2.N
RICHTPRIJS: € 1599-
LAND VAN HERKOMST:

China

TYPE: buizenvoorversterker, buizen eindversterker

VERMOGEN: 30 watt RMS

AFMETINGEN: 17 x 65 x 24,5 cm (hxbxd)

GEWICHT: 10 kg

BEHUUZING: staal

KANALEN: één, met voetschakelbare boost

REGELAARS: boost level, gain, bass, middle, treble, presence, volume, cabinet sim out en cabinet simulator-schakelaar

VOETSCHAKELAAR:

FS1 voetschakelaar (niet inbegrepen) schakelt boostfunctie in/uit

EXTRA FUNCTIES: geïntegreerde Two Notes DynIR luidsprekersimulatie, geïntegreerde reactive load, afzonderlijke DI out en Two Notes DI in voor rearping

OPTIES: Ashdowns uitstekende, met Greenback G12-M uitgeruste AGM-112 en Jensen P10R Alnico AGM-210 luidsprekerkasten; de verticale AGM-212 2x12 G12-M cab

REEKSOPTIES: geen

DISTRIBUTIE:

Algam Benelux, Antwerpen (B), tel: +32 3 3344750

WEBSITE:

algambenelux.be

Sigma DT-42 Nashville

Een zwarte schoonheid

**SIGMA SPECIAL EDITION
DT-42 NASHVILLE**

RICHTPRIJS: € 810,-
LAND VAN HERKOMST:
China

TYPE: dreadnought
BOVENBLAD: massief
sitka sparren, zwart
ZIJ- EN ACHTERKANT:
gelamineerd lindehout
(tilia)

BRACING: X-bracing

HALS: mahonie

TOETS: micarta

FRETS: 20

MENSUUR: 645 mm

TOPKAM/BREEDTE:

been/44,5 mm

VERSTERKING: Fishman
Sonitone pickupsysteem

AFWERKING: zwart,
hoogglanslak

EXTRA: soft-case wordt
meegeleverd

OPTIES: de DT-41 heeft
een naturel finish

DISTRIBUTIE: High Tech
Distribution, Grigny (Fr),
tel. +33 169020101

WEBSITE: htd.fr

Sigma introduceert zijn Special Edition DT-42 Nashville. Wat is er zo speciaal aan? tekst Hein van Dongen

Het merk Sigma werd in 1970 geïntroduceerd als een budgetlijn van C.F.

Martin. Martin stootte het merk in 2007 af. Sigma werd overgenomen door het Duitse bedrijf AMI Musical Instruments, dat de gitaren laat bouwen in China.

De DT-42 Nashville is (zoals vele andere akoestische gitaren) geënt op het model van Martins dreadnought. Een grote gitaar dus, die door zijn opvallende zwarte kleur misschien nog wel groter lijkt dan hij is. Het onderscheidende van de gitaar is (behalve het geluid, daarover straks meer) inderdaad vooral zijn

geven het instrument een 'Nashville'-look, die de fans van Johnny Cash zal bevallen.

Bouw

De gitaar heeft een vlak halsprofiel en een vrij brede toets (topkam breedte 44,5 mm). De actie vond ondergetekende vrij hoog, maar daar kan natuurlijk eenvoudig iets aan gedaan worden: het hangt van je speelstijl af hoe je daarover oordeelt. De toets en de brug zijn gemaakt van micarta, een laminaat van plantaardige vezels; je zou het 'kunsthout' kunnen noemen. De toets heeft een ebbenachtige kleur waarop de stervormige inleggingen letterlijk stralen. De hals is

Het is een niet bepaald verlegen instrument waarmee je gehoord kunt worden

bijzondere verschijning. De body is zwart gelakt en de randen van het bovenblad en de rozet zijn afgewerkt met fraaie abalone inleggingen. Deze zijn zorgvuldig gemaakt en vertonen geen oneffenheden. Ook de lak ziet er mooi verzorgd uit. Er zullen ongetwijfeld mensen zijn die alleen al om de uitstraling snel naar deze gitaar zullen grijpen. De decoraties, met name de stervormige positiemarkeringen in de toets,

van mahonie. Het bovenblad van de DT-42 is van massief sparren, terwijl voor de zij- en achterkant lindehout (tilia) is gekozen. Sigma heeft vergulde open-gear stemmechanieken gemonteerd van het merk Grover.

Geluid

Wie deze gitaar vooral koopt om zijn looks zal er geen spijt van krijgen want hij klinkt ook prima. Het geluid is bijzonder krachtig. De

klankleur is warm en diep en de gitaar reageert snel op verschillen in aanslag. Als je hard aanslaat merk je dat het geluid goed gedefinieerd blijft en dat het nergens een brij wordt, hoe uitbundig je ook speelt. Vooral het volume van de DT-42 is opvallend. Het is een ideale gitaar om voluit op te strummen. Je moet dan wel een aardig zangvolume hebben om er met je stem nog bovenuit te komen. Maar ook voor fingerpicking leent de gitaar zich goed en solo's hoger op de hals projecteren eveneens goed in de ruimte. Kortom, het is een niet bepaald verlegen instrument waarmee je gehoord kunt worden.

De DT-42 is uitgerust met een Fishman Sonitone piëzo-element. Dat vergroot de gebruiksmogelijkheden van deze Sigma aanzienlijk. De volume- en toonregelaar en de houder voor de batterij zijn onopvallend weggewerkt in het klankgat. Bij een zorgvuldige EQ komt er een behoorlijk natuurgetrouw geluid uit de speakers.

Conclusie

Voor iets meer dan 800 euro krijg je een goed kinkende en heel mooi afgewerkte gitaar met een bijzondere uitstraling. Er wordt een SSC-D soft-shell case meegeleverd. Mocht je toch liever een naturel finish hebben dan levert Sigma ook het blonde broertje van de DT-42, de DT-41.

SIGMA SPECIAL EDITION DT-42 NASHVILLE

OORDEEL

» **GITARIST ZEGT:** Een luid klinkende gitaar met een onmiskenbare country-uitstraling

Rivalen

- Guild DS-240 Memoir
- Epiphone Masterbilt Frontier
- Blueridge BG40

Marshall Guv'nor, Drivemaster, Brit boxes

Marshall verrast ons met de terugkeer van een kwartet geliefde pedalen van vroeger - compleet met de oorspronkelijke circuits. tekst Trevor Curwen foto's Olly Curtis

Bij Marshall denk je direct aan versterkers terwijl het merk wel degelijk om de zoveel tijd ook pedalen op de markt gebracht heeft, te beginnen met de SupaFuzz uit 1966. Dat gezegd hebbende, het is lang geleden dat we nieuwe Marshall pedalen hebben gezien en nu zijn er opeens vier tegelijk. Hoewel, nieuw is niet het juiste woord aangezien het heruitgaven zijn van pedalen die werden geïntroduceerd in de jaren tachtig en negentig.

De Guv'nor was in 1988 de eerste van vier, terwijl het Drivemaster, Bluesbreaker en Shredmaster trio drie jaar later verscheen. Alle vier verdwenen ze rond 1998, hoewel Marshall het later nog eens probeerde met kleinere, in Azië gebouwde pedalen. Ook die hielden het niet lang vol.

Deze nieuwe reeks, op de verpakking aangeduid als 'Vintage Re-issue', zijn grotendeels gelijk aan het oor-

spronkelijke kwartet zwarte pedalen en worden gemaakt in de Marshall-fabriek in Engeland. Het metaalwerk en de knoppen zijn precies hetzelfde als toen, net als de onderdelen van het circuit, met uitzondering van de jacks en potmeters, aangezien de oorspronkelijke fabrikant niet meer bestaat.

Dit zijn solide gebouwde pedalen en dat voel je onder andere aan het gewicht. Ze zijn misschien iets groter dan je zou willen, als je denkt aan de ruimte (of het gebrek daaraan) op je pedalenplank. Gelukkig zitten alle aansluitingen aan de bovenkant, waardoor je ze dicht tegen elkaar aan kunt zetten. Voeding komt van een 9-volt adapter of batterij, die bij de Guv'nor onder een metalen plaatje (plastic bij de andere drie; hoe lang gaat dat mee?) verscholen gaat, compleet met een schroef om de boel dicht te houden.

#Guv'nor

De Guv'nor werd ontworpen om de typische Marshall-klank in een pedaal te vangen, in een tijd dat we nog niet gewend waren aan boetiekpedalen en ook het concept versterker-in-een-doesje (laat staan MIAB) nog onbekend was. Hoe dan ook, dit pedaal weet de klank van een Marshall versterker te treffen: die klassieke brul met de door-dringende middenfrequenties zit er helemaal in, variërend van een

beetje vervorming tot een volledige stack op 10.

De regelaars voor bass, middle en treble werken precies zoals je dat van een Marshall versterker gewend bent en stellen je in staat de klank van het pedaal voor je eigen set-up te optimaliseren. Terugkijkend mag je zeggen dat Marshall in 1988 met dit pedaal zijn tijd vooruit was, aangezien de ontwerpers voor een extra toevoeging in de vorm van een send/return-loop met een trs-jack kozen. Pak een Y-kabel, sluit een ander pedaal aan, en zie hoe deze wordt geactiveerd zodra je de Guv'nor inschakelt. Een voor de hand liggend voorbeeld is om een delayedpedaal in de loop aan te sluiten en de Guv'nor in te schakelen voor solo's waar je dan direct een beetje delay bij krijgt.

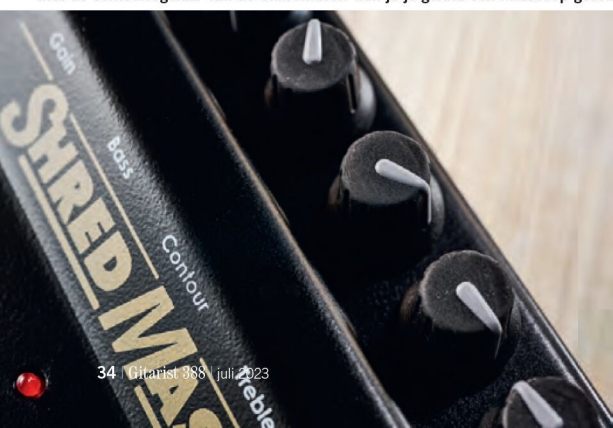
#Drivemaster

Na het succes van de Guv'nor ging Marshall een stap verder met de introductie van drie opvolgers. Van die drie was de Drivemaster in feite de jongere broer van de Guv'nor, met hetzelfde circuit, maar dan in een iets diepere behuizing die identiek was aan die van de twee andere nieuwkomers. Of het nu was om de drie pedalen zoveel mogelijk op elkaar te laten lijken of om kosten te besparen, die send/return-aansluiting zagen we op het nieuwe pedaal niet meer terug. Of misschien dacht Marshall wel

Rivalen

- MXR Duke Of Tone
- JHS Morning Glory V4
- JHS Angry Charlie V3
- Truetone Jekyll & Hyde V3
- Joyo JF-04 High Gain Distortion
- Alion FX

Met de contourregelaar van de Shredmaster kun je je geluid een midscoop geven

Bluesbreaker & Shredmaster

MARSHALL GUV'NOR**RICHTPRIJS:** € 169,-**LAND VAN HERKOMST:**

Verenigd Koninkrijk

TYPE: distortionpedaal**FEATURES:** true bypass**REGELAARS:** gain, bass,

middle, treble, level,

bypassvoetschakelaar

AANSLUITINGEN: stan-

daard ingang en uitgang,

standaard trs send/return

VOEDING: 9V batterij of 9V

DC adapter, 6 mA

AFMETINGEN: 6,1 x 11,2

x 13,2 cm (hxbxd)

DISTRIBUTIE:

Algam Benelux,

Antwerpen (B),

tel: +32 3 3344750

WEBSITE: algambenelux.be**MARSHALL DRIVEMASTER****RICHTPRIJS:** € 169,-**LAND VAN HERKOMST:**

Verenigd Koninkrijk

TYPE: distortionpedaal**FEATURES:** true bypass**REGELAARS:** gain, bass,

middle, treble, volume,

bypassvoetschakelaar

AANSLUITINGEN: stan-

daard ingang en uitgang

VOEDING: 9V batterij of 9V

DC adapter, 5 mA

AFMETINGEN: 6,7 x 11 x

14,7 cm (hxbxd)

MARSHALL BLUESBREAKER**RICHTPRIJS:** € 169,-**LAND VAN HERKOMST:**

Verenigd Koninkrijk

TYPE: drivepedaal**FEATURES:** true bypass**REGELAARS:** gain, tone,

volume, bypassvoet-

schakelaar

AANSLUITINGEN: stan-

daard ingang en uitgang

VOEDING: 9V batterij of 9V

DC adapter, 5 mA

AFMETINGEN: 6,7 x 11 x

14,7 cm (hxbxd)

MARSHALL SHREDMASTER**RICHTPRIJS:** € 169,-**LAND VAN HERKOMST:**

Verenigd Koninkrijk

TYPE: distortionpedaal**FEATURES:** true bypass**REGELAARS:** gain, bass,

contour, treble, volume,

bypassvoetschakelaar

AANSLUITINGEN: stan-

daard ingang en uitgang

VOEDING: 9V batterij of 9V

DC adapter, 9 mA

AFMETINGEN: 6,7 x 11 x

14,7 cm (hxbxd)

dat die mogelijkheid toch niet gebruikt zou worden.

De Drivemaster is daarmee minder veelzijdig, al heeft hij een groot voordeel ten opzichte van zijn voorganger in dat hij ergonomischer is dan de Guv'Nor; de knoppen zijn zo geplaatst dat je er makkelijker bij kunt en je kunt beter zien op welke stand ze staan. Ook steken ze minder uit zodat de kans klein is dat je ze uit positie trapt met je maat 47. In een directe vergelijking hoorden we slechts minimaal verschil tussen beide nieuwe reissues, dus als dat de sound is waar je voor gaat, heb je twee opties tot je beschikking.

#Bluesbreaker

Er zijn inmiddels talloze pedalen gebaseerd op gemodificeerde versies van het invloedrijke Bluesbreaker-circuit, niet in het minst Analog Mans zeer gerespecteerde - en bijna niet te krijgen - King Of Tone en de pedalen die er alles aan doen om daar op te lijken. Dit Marshall pedaal dankt zijn naam oorspronkelijk aan de 'Bluesbreaker' versterker uit 1962, maar lijkt qua klank op alle Marshalls van voor de tijd van de mastervolumeregelaar. Dit is een zogenaamd soft-clipping pedaal terwijl de andere drie hard-clipping zijn, en het is van de nieuwe reeks het pedaal met de minste regelaars.

De Bluesbreaker heeft niet de output van moderne pedalen en de kans is groot dat je het volume helemaal open moet draaien bij elke gainstand die onder de helft blijft. Maar ja, dat was bij het oorspronkelijke pedaal niet anders en daar heeft Marshall aan vastgehouden. Wel heeft het pedaal een breed bereik, van een randje vervorming bij je cleane geluid tot een crunchy break-up - allemaal onder controle van die ene toonregelaar, waarmee je de hoge frequenties precies daar krijgt waar je ze wilt hebben.

#Shredmaster

Volgend in het voetspoor van de JCM900 versterkers blonk het oorspronkelijke Shredmaster pedaal uit in de krachtige high-gain sounds die in de smaak vielen van

Met een Y-kabel kun je via een trs-jack een effect op de Guv'nor aansluiten, zoals een delay

hardrockers en metalgitaristen. Hij heeft dezelfde opzet met vijf knoppen als de Drivemaster, maar dan met een uiterst effectieve contourregelaar in plaats van de middleknop. Die eerste reduceert namelijk de middenfrequenties als je hem opendraait. Bij veel gain is het resultaat dan een harmonisch rijke vervorming met compressie en sustain, en dat allemaal met een ronder hoog dan bij de Drivemaster.

Voor we tot die conclusie kwamen moesten we eerst onze vooroordelen opzij zetten die te maken hadden met de naam van het pedaal. Natuurlijk, dat high-gain shredgedoe kan hij als geen ander, maar dit pedaal heeft veel meer dan dat in zich. Al met al is de Shredmaster een veelzijdig pedaal dat geschikt is voor allerlei stijlen en hij klinkt ook bij minder dan maximale gain uitstekend.

Conclusie

We zouden de mensen bij Marshall eens moeten vragen waarom het zo lang heeft geduurd, maar dit is een prettige, hernieuwde kennismaking met een paar klassieke pedalen - en ze klinken stuk voor stuk erg goed. Dat Marshall zo dicht als mogelijk bij de originele ontwerpen wilde blijven, heeft tot gevolg dat mogelijke upgrades achterwege gebleven zijn, bijvoorbeeld meer output en een kleinere behuizing voor de Bluesbreaker met zijn drie knoppen. Maar als dat is wat je zoekt, zijn er in de boetieksfeer voldoende alternatieven te vinden. Wat je hier krijgt, is het echte werk, inclusief kleine tekortkomingen. **i**

MARSHALL PEDALEN

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Klassieke Marshall drive in vier solide reissues - welkom terug!

Laney Ironheart Foundry Loudpedal

Let's get loud

Het is de nieuwste trend: een versterker in de vorm van een pedaal. Laney neemt nu ook deze stap en legt de bekende Ironheart versterker aan je voeten. tekst **Gertjan Smit**

De Loudpedal is een tweekanaals versterker van maar liefst 60 watt. Naast de twee kanalen beschikt het pedaal ook over een ingebouwde boost. De kanalen hebben elk een eigen gain- en volumeregelaar en delen een driebandsequelizer. Met de eerste voetschakelaar wissel je tussen de twee kanalen, met de tweede schakel je de boost in of uit. Bij beide kanalen kun je ook nog eens door middel van een minischakelaar kiezen uit verschillende voicings. Voor kanaal één zijn dat clean, rhythm en lead en voor twee dark en bright.

De Ironheart Foundry is een complete analoge versterker zonder allerlei toeters en bellen, maar beschikt wel over een paar extra mogelijkheden die het pedaal multi-inzetbaar maken. Naast de enkele speakeruitgang, die met minimaal 8 ohm belast moet worden, is er een direct out (xlr) met schakelbare speakersimulatie en groundlift. Verder zijn er een aux in en een hoofdtelefoonuitgang en is er een effectloop waarvan je de send ook direct op een versterker kunt aansluiten zodat je de Loudpedal als los drivepedaal kunt gebruiken.

Geluid

Het eerste kanaal is het cleane kanaal en klinkt vol en helder. Met de gain vanaf ongeveer de helft krijgt je geluid al een licht randje en helemaal opengedraaid heb je een stevige volle drive. Met de minischakelaar in de rhythm- of leadstand krijgt je geluid wat

meer gain en compressie waarbij het karakter van het kanaal intact blijft.

Voor een moderne distortion is er het tweede kanaal. Dit beschikt over meer dan genoeg gain voor de meeste rock- en metalgitaristen. Heb je toch een tandje meer nodig, bijvoorbeeld voor solo's, dan is daar de ingebouwde boost. Deze is voor de voorversterker geplaatst en zorgt dus voor meer verzadiging en niet meer volume. De boost werkt overigens gewoon op beide kanalen. De dark- en bright-voicing zijn zoals verwacht een hoog- en laagfilter en werken erg goed om een donker klinkende gitaar wat op te peppen of een heldere gitaar juist wat te temmen.

Conclusie

Ten eerste klinkt de Ironheart Foundry Loudpedal te gek. Het is haast niet voor te stellen dat dat

geluid uit zo'n compact pedaal komt. Daarnaast is hij ook nog eens multi-inzetbaar. Gewoon als versterker met een losse speakerkast, maar je kunt hem ook direct op de PA aansluiten of op je daw om opnames te maken. Verder kun je er overal in stilte mee oefenen dankzij de aux in en hoofdtelefoon-aansluiting en is hij ook nog eens als een los drivepedaal te gebruiken. Kijk je dan naar de prijs, dan kun je niet anders dan concluderen dat je heel veel pedaal voor je geld krijgt. Ik zeg doen. **G**

LANEY IRONHEART FOUNDRY LOUDPEDAL

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Multi-inzetbare compacte versterker die op je pedalboard past

LANEY IRONHEART FOUNDRY LOUDPEDAL

RICHTPRIJS: € 259,-

LAND VAN HERKOMST:

China

TYPE: analoge versterker in pedaalvorm

VERMOGEN: 60 watt

AFMETINGEN: 6,2 x 15,1 x 12,4 cm

GEWICHT: 1,05 kg
BEHUIZING: aluminium/ staal

KANALEN: 2

BEDIENING: 2x volume, 2x gain, bass, middle, treble, boost, clean/ rhythm/lead- en dark/ bright-minischakelaar, kanaal- en boostvoetschakelaar

AANSLUITINGEN: speaker out (minimaal 8 ohm), effectloop/line out, DI out (xlr) met speakersimulatie en groundlift, phones, aux in

DISTRIBUTIE:

EMD, Brussel (B), tel. (0032) (0)2 7450970

WEBSITE: emdmusic.com

Rivalen

- BluGuitar Amp1
- Blackstar Amped 1

Origin Effects M-EQ Driver

Met deze flexibele overdrive bouwt Origin Effects voort op een legendarische EQ uit de jaren vijftig. tekst **Trevor Curwen**

Bij overdrive en distortion spelen de middenfrequenties een belangrijke rol. Met een pedaal dat je controle geeft over dat gebied, kun je dus alle kanten op. Zeker als dat pedaal is gebaseerd op een van de meest gerespecteerde studio EQ's uit de jaren vijftig, de Pultec. Origin Effects heeft met de M-EQ Driver geprobeerd die magie in een gitaarpedaal te vangen.

Gebruik

Naast de standaard level- en driveknop krijg je een mids-regelaar om de middenfrequenties te boosten in een van de drie te selecteren frequentiegebieden (uitgedrukt in KCS, wat hetzelfde is als kHz). Met de cutknop reduceer je desgewenst de hoogste frequenties. Laat je beide regelaars ongebruikt, dan voorziet het pedaal in een transparante cleane boost, uitlopend in een buizenachtige vervorming

tot maximaal een milde crunch. Boost het midden en het feest kan beginnen.

De drie frequenties zijn zorgvuldig gekozen en helpen je gitaargeluid elk op een eigen manier en hebben hun eigen klankkleur. De cutknop (die je ook los van de mids-regelaar kunt gebruiken) helpt je sound op te warmen of scherpe frequenties uit je hoog te filteren. Houd er rekening mee dat dat erg effectief is op vol volume, maar misschien te veel van het goede is als je je gitaarvolume terugdraait. Dat is waar de Origins adapt-schakelaar zijn waarde bewijst: die behoudt de helderheid, ook bij zacht aanslaan of weinig volume. Zo ga je van een warme overdrive naar helder clean, alleen met je volumeregelaar.

Conclusie

De Origin Effects M-EQ Driver is een stuk veelzijdiger dan de gebruikelijke over-

drives; hij reageert goed op je spel en maakt je drive én cleane sounds persoonlijker en beter. **G**

ORIGIN EFFECTS M-EQ DRIVER

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Geslaagde integratie van overdrive en EQ

INFO: ORIGIN EFFECTS M-EQ DRIVER

TYPE: OVERDRIVEPEDAAL

RICHTPRIJS: € 320,-

WEBSITE: ORIGINEFFECTS.COM

The Tremolo Buddy

Handige stuk gereedschap voor zwevende tremolo's.

tekst **Steven Faber**

Gitaristen met een Floyd Rose of ander type zwevende tremolo zullen weten dat het lastig kan zijn om na het monteren van een nieuw setje snaren alles weer in balans en goed gestemd te krijgen. Een methode is dan om snaar voor snaar te wisselen, maar dat is weer minder handig als je ook de toets wilt schoonmaken of de frets wilt bijwerken. De Tremolo Buddy biedt uitkomst.

Ontwerp & gebruik

Het idee is eenvoudig: je houdt de tremolo-arm op zijn plek met een klem die je op de body zet. Vervolgens kan je alle snaren verwijderen, de hals de nodige aandacht geven en daarna een nieuwe set snaren plaatsen. Daarna haal je de Tremolo Buddy eraf en bent alweer bijna op stemming.

De Tremolo Buddy is een licht stuk gereedschap van kunststof met rubberen pads die je dankzij een snelklemstelsel zo vastzet op de gitaar. De bovenste klem zet je op de tremoloarm. Hij blijft op zijn plaats dankzij een gleufje in de rubberen pad. Heb je de hals niet op een steun liggen, dan rust de gitaar op de onderkant van de Tremolo Buddy. Dit hoeft geen probleem te zijn, maar goed om te weten als je gewend bent de gitaar vlak te hebben liggen.

Conclusie

Er zijn natuurlijk tal van mogelijkheden om de brug van een zwevende tremolo te fixeren, bijvoorbeeld door een latje of iets anders eronder te klemmen. In die zin is dit niet de eerste oplossing die beschik-

baar is, maar de Tremolo Buddy werkt handig en hij is snel en eenvoudig te plaatsen. **G**

THE TREMOLO BUDDY

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Vooral geschikt voor Floyd Rose en soortgelijke tremolo's

INFO: THE TREMOLO BUDDY

PRIJS: € 46,50

TYPE: ONDERHOUDSGEREEDSCHAP

WEBSITE: GITAARUPGRADE.NL

Fender Telecaster Blonde 1955

Imponeren zonder gitaar

Arjen Lucassen, maakt die niet altijd die grootse progrockopera's met veel internationale gastartiesten? Dat klopt, maar debuutalbum 'Golden Age Of Music' van zijn nieuwe project Arjen Lucassen's Supersonic Revolution laat horen dat een vrij spontane rockplaat met een aantal bevriende Nederlandse topmuzikanten hem net zo goed ligt. We spraken Lucassen en gitarist Timo Somers over dit bijzondere project. tekst Kevin Pasman foto's Lori Linstruth

Arjen Lucassen's Supersonic Revolution begon toen Lucassen door een Duits tijdschrift werd benaderd om een cover op te nemen voor een cd waar het blad mee bezig was. Dat werd *Heard It On The X* van ZZ Top. Het moest alleen wel snel gebeuren. "Het moest binnen een week klaar zijn", licht Lucassen toe. "Maar ik wilde wel

de beste muzikanten hebben die ik kon vinden."

Dat werden uiteindelijk Timo Somers, toetsenist Joost van den Broek, drummer Koen Herfst en zanger John 'JayCee' Cuijpers. "Ze zeiden allemaal: eigenlijk hebben we geen tijd, maar voor jou doen we het en morgen heb je het binnen", aldus Lucassen. "Ik ben een superperfectionist, dus ik dacht: dat

gaat niet goedkomen. Maar ik kreeg het binnen en alles was perfect. We vonden het allemaal zonde om het daarbij te laten, dus ze zeiden: laten we er nog een paar doen. Maar om nou een coverband te worden..."

"Uiteindelijk besloot ik een nieuw nummer te maken om te kijken of er chemie was en of dat werkte. Het eerste nummer was *Came To Mock, Stayed To*

Rock, gelijk het meest ingewikkelde nummer op het album. En dat ging 666k perfect, dus toen dachten we: kom op, dan maken we een heel album.”

Verdiepen

“Dit zijn muzikanten tegen wie ik opkijk”, bekent Lucassen. “Daar wilde ik mee werken en ik wilde de wereld laten zien hoe goed deze boys zijn. Maar ik vind het ook gaaf om indruk op hen te maken. Ze zijn tien keer beter dan ik als muzikant, dus ik wil ze imponeren met nummers waarin ze alles kunnen laten zien wat ze kunnen. Deze nummers zijn echt op deze muzikanten geschreven. Het zijn zulke gave gasten en ze deden zó hun best om perfecte opnamen naar me toe te sturen.”

De samenwerking met Timo Somers komt niet helemaal uit de lucht vallen. Somers speelde al op albums van

ik ook omdat we deze plaat hebben gedaan. Dit is echt een basis voor meer dingen.”

Intelligent

“Op ‘Revel In Time’ (het vorig jaar verschenen *Star One*-album) had ik een keur van gitaristen, de beste ter wereld: Steve Vai, Michael Romeo, Joel Hoekstra, Adje Vandenberg, Bumblefoot...”, vertelt Lucassen.

“Destijds deed ik een guessing game op Facebook, waarbij fans konden raden wie het waren. En dat deed ik altijd eerst met Timo. Hij raadde ze allemaal. Ik stuurde het op, dan hoorde ik hem luisteren op WhatsApp en vijf seconden later zegt hij: ‘Dat is Adje Vandenberg, want dat hoor ik aan die noot en die toon.’ Zo herkende hij alle gitaristen.

“Toen begon eigenlijk écht de klik met Timo, omdat ik beseftte hoe intelligent

Arjen nog nét iets meer ben. Het is allemaal best wel op de max.”

Seventies

Het gitaarspel van Somers is het meest moderne element aan het behoorlijk seventiesgerichte ‘Golden Age Of Music’. “Arjen heeft naar ons toe nooit uitgesproken dat het een seventiesplaat zou worden”, benadrukt Somers. “Eigenlijk werd het voor ons pas duidelijk dat dat de bedoeling was toen we de teksten hoorden. Natuurlijk was het door de manier waarop het was opgenomen wel duidelijk dat het daar wat meer op zou lijken, maar het werd pas echt duidelijk uit de teksten.”

Met die manier van opnemen doet Somers op het feit dat er op al het originele materiaal van het album maar één gitaar tegelijk te horen is. “Zoals in de seventies, zoals Van Halen”, aldus Lucassen. “Al die kleine dingetjes die Timo spontaan doet; het is zonde als die door het dubbelen wegvallen. Op de covers heb ik nog de slaggitarpartijen ingespeeld, maar toen ik eenmaal met Timo werkte en merkte hoe goed hij was, dacht ik: ik ga geen noot meer spelen op dat album.

“Je hoort het ook wel: op die covers hoor je nog de gitaarmuur zoals ik die gewoonlijk opbouw. Over de sound heb ik wekenlang met Timo gebeld: we hebben maar één gitaar, waar zetten we die dan? Van Halen zette hem in de hoek, maar dat vond ik hiervoor niet kunnen. We hebben alles geprobeerd. We hebben geprobeerd de gitaar stereo te maken, we hebben er chorus op gezet, we hebben het links en rechts met een delay gedaan... Echt alles uitgetest.”

“Uiteindelijk heb ik Timo’s lijnsignalen die hij thuis opgenomen heeft gereampt

Arjen Lucassen en Timo Somers over Arjen Lucassen’s Supersonic Revolution

muur

Lucassens projecten The Gentle Storm en Star One en hij is sinds kort onderdeel van de Ayreon-liveshows. Bovendien speelde zijn vader Jan Somers eind jaren tachtig al samen met Lucassen in Vengeance.

“Ik ben natuurlijk ook gewoon opgegroeid met de sound van Arjen”, beaamt Somers. “Vroeger hoorde ik zijn spel al omdat hij bij mijn vader in de band zat. Op ‘Back From Flight 19’ heeft hij de slaggitaar ingespeeld en hij heeft alle gitaarsolo’s van mijn vader geproduceerd. Daar ben ik natuurlijk ook gewoon door beïnvloed.

“Dit was een mooie kans om onze samenwerking te verdiepen. Natuurlijk heb ik ook voor The Gentle Storm en Star One wat gedaan, maar dit was onze eerste echte close samenwerking. Dat ik nu de Ayreon-liveshows doe is denk

hij is. Iemand kan nog zo goed zijn op zijn instrument, technisch gezien, maar als hij dat intellect niet heeft, werkt het niet voor mij. Weten waar je moet shred, waar je lange noten moet spelen en waar je de melodie in moet gooien: dat moet je toch gewoon snappen. Daar moet je een bepaald inzicht voor hebben. Timo sprong er echt uit voor mij. Zijn solo op *28 Days (Till The End Of Time)* bracht me echt tot tranen. Een beest van een solo.”

“Arjen werkt met zóveel bekende gitaristen”, aldus Somers. “En het is voor mij echt wel een eer om met hem te werken. Maar het is ook *low-key*, omdat ik hem al zo lang ken. Ik denk dat dat ook mooi is aan onze samenwerking. Heel vriendschappelijk, maar ook heel professioneel. Ik ben sowieso heel perfectionistisch, maar ik denk dat ik dat met zo’n plaat met

“Ik vond opnemen met één gitaar heel eng: je wilt mensen imponeren met een gitaarmuur” Arjen Lucassen

Arjen Lucassen

» door mijn Bogner Overschall en mijn gemodificeerde Marshall die ik van Accept heb gehad. Twee keer, allebei met dezelfde speaker: een Celestion G12H. Met drie microfoons: een Royer ribbon voor het laag, een Shure SM57 voor het hoog en een Beyer M 88 voor het gemene midden. Die twee versterkers hebben we links-rechts gezet en dan uit fase, dan schiet hij weer naar het midden toe en heb je toch een iets bredere sound.”

Aristides

“Al mijn slaggitaarpartijen heb ik opgenomen met mijn Aristides 070”, licht Somers toe. “Daar zitten Fishman Tosin Abasi pickups in. Misschien verrassend modern voor zo’n album, maar het werkte heel goed met de partijen. Misschien juist ook omdat er de hele tijd maar één gitaar te horen is, dan wil je juist een gitaar die het hele klankspectrum goed weergeeft.

“Mijn solo’s zijn ook opgenomen met een Aristides, maar dan een 060. Voor *Came To Mock, Stayed To Rock* heb ik nog een Aristides met een coilsplitter gebruikt, zodat ik kon spelen met het singlecoilgeluid waar dat nummer om vraagt. Ik had wel een Strat erbij kunnen pakken, maar het is zo gewoon wat consistentier omdat ik het hele album al met Aristides gedaan had.

“De leadgitaarsound waarmee ik had opgenomen was bijna identiek aan hoe Arjen het heeft gereampt. Ik dacht wel: pak nou maar gewoon die Bogner want dan klinkt het hetzelfde als de rest van de plaat. Voor de Ayreon-shows heb ik de sound van Supersonic Revolution dan weer nagemaakt met mijn Neural DSP Quad Cortex. En ook die zit er weer heel dichtbij.”

Doordacht

“Voor mijn solo’s vond ik het belangrijk om alle verschillende dingen die ik kon, te doen zonder dat dat een doel op zich

werd”, legt Somers uit. “Er wordt sowieso nog geshred en het is allemaal gebaseerd op improvisatie, maar ik denk wel goed na dat het niet willekeurig even een snelle lick is. Het ging me er niet om dat ik kon laten horen welke licks ik allemaal wel niet kan spelen, maar ik stond wel stil bij wat ik al gespeeld had. Ik ga niet vier keer dezelfde tappingen spelen op dezelfde plaat.

“Het was een beetje dezelfde mindset als die solo die ik voor *Star One* deed, maar precies andersom. Toen had ik veertig seconden om te laten zien hoe ik een heel verhaal kan vertellen met wat ik kan. In die solo zit heel veel van mijn spel. Dit keer kon ik dat meer uittrekken over de hele plaat. Daardoor is het allemaal misschien net iets rustiger en meer doordacht.

“Daardoor is dit wel de plaat geworden waar ik qua spel het meest achter sta tot nu toe. Het is niet per se een statement, maar als iemand mij vraagt: Timo, hoe speel jij rock? Nou zo! Dit is wel zo’n beetje de eerste plaat waar ik qua spel helemaal mijn ei kwijt heb gekund. Het sessiewerk dat ik doe is toch relatief afgekaderd. In die symfonische metal kun je niet al te gek doen. Dat is ook echt een skill, maar het is lekker om ook eens de bluesy gitarist te kunnen uithangen die ik diep van binnen óók ben.”

Kletteren

Die aanpak met maar één gitaar was wel spannend voor Lucassen. “Dat heb ik nog nooit gedaan”, bekent hij. “Dat was voor mij heel eng om te doen want je wilt mensen overtuigen. Je wilt ze imponeren met een gitaarmuur. En dat hadden we dit keer niet. Maar het grote voordeel daarvan is dat de Hammond gewoon alle ruimte heeft. Die gaat met een Leslie, die is superstereo, dus die zit in de hoekjes. Gitaar in het midden, bas in het midden en de zang daarbovenop. Alles heeft zijn plek in de mix.”

Koen Herfst

Joost van den Broek

John 'JayCee' Cuijpers

"Voor mij is het ook wel belangrijk dat het goed ontvangen wordt. Dat inspireert me om nog een album te maken. Op het album dat ik met Guilt Machine heb gedaan ('On This Perfect Day', 2009) ben ik nog steeds supertrots. Ik had er supergraag nog een willen doen, maar het kwam gewoon niet aan bij mensen. En dan hebben andere dingen toch voorrang bij me. Maar ik zou heel graag nog een Supersonic Revolution-album maken. Het ging allemaal zó makkelijk!" 📢

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

SPOTIFY album 'Golden Age Of Music'

ARTIKEL 'Golden Age Of Music' - Release van de Week vanaf 19 mei

ARCHIEF interview Arjen Lucassen Gitarist 356, november 2020

GITARIST.NL

Lucassen was verantwoordelijk voor de baspartijen, maar ook dat pakte hij anders aan dan normaal. "Ik dacht: dit is seventies, dus we gaan terug naar alles analoog", licht hij toe. "Dus ik heb alles gewoon door een versterker en een speaker gedaan. Met twee microfoons: de ribbon voor het laag en de Beyer, want ik heb de Shure niet nodig voor het hoog."

"De versterker was een Trace Elliot met een grafische equalizer. Dat vind ik heel fijn want dan kan ik heel precies finetunen. Met een speaker opnemen had ik een tijd niet gedaan. Ik had altijd een SansAmp waar ik graag mee werk, maar hier is meer ruimte. Daarom kan ik wat meer kletteren met die bas. Als de arrangementen heel druk zijn, moet ik daar voorzichtig mee zijn, maar nu was er ruimte om wat meer midhoog erin te doen en flink op de bas te jassen."

Retorisch

En dan de hamvraag: blijft Supersonic Revolution een eenmalig project? "In de Earbook-versie van het album zitten vragenlijsten", aldus Lucassen. "Een van de vragen is of ze nog een album zouden willen maken. Stuk voor stuk zeiden ze: dat is een retorische vraag. Natuurlijk. Logisch dat we dat gaan doen. Als het aan ons ligt: zeker weten. Maar het is wel moeilijk plannen omdat ik al zoveel projecten heb en al die boys drukke agenda's."

"Het is lekker ook eens de bluesy gitarist te kunnen uithangen die ik diep van binnen óók ben" **Timo Somers**

Timo Somers

Vuma Levin

Meer nadenken over de gitaar

Op zijn nieuwe album 'The Past Is Unpredictable, Only The Future Is Certain' bouwt Zuid-Afrikaanse jazzgitarist Vuma Levin bruggen tussen traditionele Afrikaanse muziek, Europese jazz en klassieke muziek. En niet alleen in de composities: de opnamen voor het album vonden plaats in Johannesburg, Amsterdam en Bazel. tekst Kevin Pasman

Het idee voor 'The Past Is Unpredictable, Only The Future Is Certain' ontstond nadat Levin de Standard Bank Young Artist Award won. "Een heel prestigieuze prijs in Zuid-Afrika", benadrukt hij. "Wat jazz betreft de hoogste prijs die je kunt krijgen. Ik wilde een album schrijven dat terugkeek op mijn muzikale leven tot dan toe. Dat had zich opgebouwd rond drie centra: ik kom uit Johannesburg, ik heb acht jaar in Amsterdam gewoond en Bazel is een plaats waar ik verschillende artistieke residenties gedaan heb."

"Daarom was het voor mij belangrijk om met muzikanten uit die steden te werken en zowel de opnamen als het creatieve proces op die locaties plaats te laten vinden. Eerst heb ik in Johannesburg sommige gitaarpartijen en de inheemse instrumenten in één studio opgenomen en een gedeelte in de studio van bassist Shane Cooper. Jeroen (*Batterink, drummer*) is uit Nederland ingevlogen en de rest van de muzikanten komt uit Zuid-Afrika."

"Daarna ben ik naar Amsterdam gegaan om met mijn reguliere kwintet

en strijkers op te nemen in Studio 150. Een kerk die tot studio omgebouwd is: het was een surreële ervaring om daar op te nemen. En in Bazel heb ik opgenomen met een aantal blazers waar ik al jaren mee werk. Ik ben naar alle locaties gevlogen en heb ofwel met de muzikanten opgenomen of de opnamen geleid. Tijn Wybenga, de arrangeur, is met me meegevlogen naar Bazel om de blazers op te nemen."

Valideren

"Omdat ik mezelf meer als componist zie, wil de gitaar nog wel eens op de achtergrond raken. Maar ik kreeg die prijs als gitarist, of op zijn minst als solist, dus ik wilde valideren dat ik die prijs heb gekregen door de gitaar een centrale rol op het album te geven. Ten eerste staan er veel meer gitaarsolo's op dan op mijn andere albums, maar ik probeer ook verschillende texturen uit het instrument te kunnen halen."

"Iedere solo klinkt heel anders en we hebben veel geëxperimenteerd met verschillende effecten en texturen in de

gitaarsound. En de manier waarop we het opgenomen hebben was heel anders. Er stonden twee verschillende versterkers geïsoleerd in een andere ruimte dan waar ik aan het opnemen was en we hebben het stereokanaal gesplitst, zodat de delay verdeeld wordt over de twee versterkers. En we hadden een kleine microfoon bij de gitaar staan om het akoestische geluid van het instrument te vangen."

"De versterkers zijn een Fender Hot Rod Deluxe en een Polytone. We wilden een versterker met een heel neutrale klank en een met een eigen karakteristiek geluid. Het mooie aan die Polytone is dat hij min of meer als een speaker met een mooi mid en laag klinkt, maar geen eigen sound heeft, terwijl die Fender vervormt en een heel specifiek geluid heeft. Het was mooi om die mengvorm te hebben, wat nog verder geaccentueerd werd doordat we voor iedere sessie ook nog een microfoon bij de hand hadden."

"Ik ben echt heel diep gegaan om zoveel mogelijk uit de gitaar te halen. Er is veel meer over het gebruik van

de gitaar nagedacht dan op mijn vorige albums.”

Geleend

“Op dit album speel ik op verschillende gitaren, wat ongebruikelijk voor me is. Ik speel op een nylonstrige gitaar die speciaal gebouwd is voor een vriend van me, Reza Khota - een fantastische gitarist. Die kun je horen op de solo's van *Concertina* en *Yaka Yaka*. Verder heb ik een gypsygitaar gebruikt die ik van een vriendin geleend heb, een twaalfsnarige gitaar, een normale akoestische gitaar met stalen snaren... Die kun je allemaal horen op *Concertina*.

“Shane Cooper heeft voor de akoestische gitaarsessies uitgebreid research gedaan naar de microfoons en de microfoonplaatsing van The Beatles en de opnamen op een vergelijkbare manier opgezet. Hij let heel erg op de details. Dat kun je echt horen in die akoestische gitaaroverdubs.

“Voor de solo's heb ik een Gibson ES-335 gebruikt. Die heb ik in Johannesburg opgenomen en het merendeel van

de melodieën in Amsterdam. Daarvoor heb ik een gitaar geleend van Teis Semey, een Deense gitarist die vanuit Amsterdam werkt. Ik weet niet precies welk model het is, maar het is een superlichte Gibson met een heel rijk, akoestisch geluid. Dus hebben we er microfoons bijgezet om het akoestische geluid te kunnen mengen met de elektrische sound.”

Improviseren met effecten

“Qua gitaren is dit mijn meest extreme album tot nu toe. Dat zit hem er ook in dat op elk nummer verschillende effecten te horen zijn. Op de gitaarsolo van *Rites* gebruik ik een Digitech Whammy, een (*Fulltone*) OCD distortionpedaal en verschillende delays en reverb's van Electro-Harmonix. Shane heeft een loads vol pedalen. Voor de solo van *Gijima* hebben we er een paar van gepakt en geëxperimenteerd met galm en delays.

“Aan het begin van de gitaarsolo lopen er zo'n vier delays. Terwijl ik de gitaarsolo aan het spelen was, zat hij aan de knoppen te draaien. Zo kregen we een

heel rijke, weelderige delaysound die op mijn lijnen reageert in plaats van andersom. Hij was letterlijk aan het improviseren met effecten in de studio.

“Zoals altijd dacht ik bij het soleren meer als een componist. Ik wilde met iedere solo een heel specifiek verhaal vertellen. Vooral op *Gijima*, mijn favoriete nummer van het album, kun je dat verhalende element heel goed horen. Het begint met een heel open, spaarzaam ding waar veel effecten overheen zitten en daarna bouwt het steeds verder uit.

“Elke solo is functioneel in hoe hij in de compositie zit. De solo moet de dynamische spanningsboog van de compositie spiegelen. Als ik soleer, ligt de focus op soleren als iets functioneels en als een manier om verhalen te vertellen.”

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

VIDEO Volledig albumreleaseconcert Vuma Levin Quintet & AM.OK o.l.v. Tijn Wybenga
SPOTIFY album 'The Past Is Unpredictable, Only The Future Is Certain'

GITARIST.NL

Steve Lukather

Ouderwets vakman

Ook op zijn 65e is Steve Lukather nog onverminderd druk. Hij tourt dit jaar met Ringo Starr & His All-Starr Band, gaat met Toto naar Japan en op 16 juni komt 'Bridges', zijn negende soloalbum, uit. Volgens Lukather slaat 'Bridges' een brug tussen zijn solowerk en Toto: "Dichter bij een nieuw Toto-album komen we niet."

tekst Michiel Roelse foto Alex Solca

Op het album, dat officieel is volgespeeld door Steve Lukather & The Players Club, doen namelijk bekende ex-Toto-leden mee als toetsenist David Paich, zanger Joseph Williams en drummers Shannon Forrest en Simon Phillips. Lukather: "Het was geen vooropgezet plan om een Toto-achtig album te maken, het zijn vrienden van me die ik soms al mijn hele leven ken. Op dit punt in mijn leven wil ik me omringen met mensen waar ik van hou."

Joe Williams heeft het album geproduceerd. Hoe ging dat?

"Joe is mijn beste vriend en we hebben samen veel ellende meegemaakt: met de band, met relaties... We kennen elkaar door en door, dus er was geen druk. We namen het album op in zijn woonkamer en schreven een song per dag. We lieten ruimte voor echte drums, bas en toetsen, en gingen er gewoon voor. Lekker eindeloos partijen stapelen, zoals we in de jaren tachtig deden."

"Met Toto wilden we ook altijd grandioze albums maken, met alles erop en eraan, liefst met orkest. Sommige mensen haatten ons daarom en anderen vonden het juist mooi. Ik ben trots dat we aan onze ideeën hebben vastgehouden. Ik bedoel, anders had ik wel in een punkband gespeeld. Dat is ook te gek, maar daar ligt mijn hart niet, dus als punker zou ik niet authentiek zijn."

"Nu maken we deze albums om onze creativiteit kwijt te kunnen. Ik weet ook wel dat we er geen miljoenen van gaan verkopen, die tijd is voorbij. In de tussentijd speel ik de oude Toto-hits veel live en dit album is voor de mensen die willen weten of ik nog wel eens met iets nieuws kom. Ik verkoop er genoeg van om ermee door te kunnen gaan en mijn geld verdienen ik on the road."

'Bridges' is een erg persoonlijk album waarop veel woede en verdriet doorklinkt.

"Het leven is niet altijd een feest. De muziek van bijna alle songs is van mij, Joe Williams en David Paich, maar voor de teksten heb ik met anderen samengewerkt, zoals Randy Goodrum - met wie ik ook de Toto-ballads schreef - en Stan Lynch. Ik geef ze een idee en zij schrijven de woorden."

"Voor mij is 'Bridges' een schaamteloze terugblik op de jaren tachtig; het moest een songalbum worden en niet - zoals mijn vorige album - vol staan met lange jams en gitaarsolo's. Daarom heb ik me ingehouden bij de solo's, die moesten melodius zijn. Ik heb niets meer te bewijzen wat dat betreft. Er zijn tegenwoordig zoveel spectaculaire technische gitaristen, en allemaal

beter dan ik, dat ik bewust een tandje terugschakelde. Dat betekent trouwens niet dat ik mijn solo's van tevoren verzin. Mijn beste werk is altijd spontaan, in de eerste paar takes. Het is spannend als je tijdens het spelen niet weet waar je uit gaat komen."

Akkoordveranderingen

Welke apparatuur heb je voor het album gebruikt?

"Het hele album is met mijn groene Music Man Luke III gitaar en Bogner Helios amp opgenomen. Ik speel al twaalf jaar op Bogner en vind het erg goed spul. Bovendien is het weer eens iets anders. Niks ten nadele van Marshall, maar ik heb graag iets wat niet iedereen heeft. Ik ben het soort gitarist dat de versterkers helemaal openzet en dan de vervorming controleert met zijn volumeregelaar of -pedaal. Voor extra distortion heb ik wat pedalen van Jeff Kollman; die zijn erg goed en de sustain is handig als je lange legato frases wilt spelen met niet te veel noten."

Ik hoor op 'Bridges' veel van je invloeden terug: Beatles, The Police, maar vooral Steely Dan...

"Steely Dan is mijn voorbeeld, man. Zoals zij songs schreven en produceerden. Op school zat ik in een Steely Dan Tribute Band met Michael Landau en op al mijn albums staat wel een knipoog naar ze."

"De track *Burning Bridges* is een mix van ZZ Top en Steely Dan en is ontstaan omdat ik een track wilde met veel akkoordveranderingen. Vooral omdat je dat op de radio nooit meer hoort; het is

schap

allemaal één of twee akkoorden tegenwoordig. We gaan toch niet meer meedoen voor de Spotify top 10, dus wat kan het ons schelen? Zelfs als ik vandaag 'Sgt. Pepper' zou schrijven, zou niemand er naar omkijken. Dus, fuck it. Let's put in some changes, man!"

Eind jaren zeventig brak je juist door omdat je rock speelde over de jazzy akkoordenschema's die toen gewoon waren in de pop; er was iemand nodig die dat kon, en dat was jij...

"Larry Carlton deed het eerder dan ik, maar het is waar dat ik het gaspedaal een stuk dieper intrapte. Larry was mijn grote voorbeeld: zoals hij speelde op Steely Dan's 'Royal Scam'-album, die notenkeus, die frasering. Dat wilde ik ook, maar dan met meer een hardrock-attitude dan hij.

"Ik ben nooit zo'n jazzgast geweest die (*saxofonist John*) Coltrane-solo's uitschreef of eindeloos II-V-I akkoordenschema's oefende. Dat boeide me niet, ik wilde het op mijn eigen manier doen. Natuurlijk heb ik wel akkoordenleer en andere theorie bestudeerd en ik weet welke tonen goed klinken over een akkoord. Dat is de basis van mijn eigen stijl geworden."

Ten slotte: het moet een leuke ervaring zijn om met Ringo te touren.

"Het is een feest. Sinds ik in 1964 The Beatles op tv zag in de Ed Sullivan Show wist ik dat ik gitarist wilde worden. Als kind had ik nooit kunnen bedenken dat ik als sessiegitarist met drie van de vier Beatles zou werken, dat Ringo een van mijn beste vrienden zou worden en dat ik nu al meer dan elf jaar in zijn band zou spelen. Is het niet vreemd, hoe het leven kan lopen?"

Lees, luister en kijk verder op Guitarist Extra

VIDEO The Steve Lukather Interview: Secrets Behind the Songs

VIDEO Steve Lukather: Mastering Rhythm Guitar

SPOTIFY album 'Bridges'

GITARIST.NL

Super 70's

Vergeleken met de glorieuze jaren vijftig en zestig steken de jaren zeventig wat betreft gitaren maar bleekjes af. De muziek mag dan geweldig geweest zijn, de gitaren hebben een imago probleem: te zwaar, van twijfelachtige kwaliteit en alleen maar gebouwd om veel winst te maken. Toch zien we de laatste tijd meer waardering voor instrumenten uit dat tijdperk, al kan dat ook te maken hebben met de torenhoge prijzen van gitaren van vóór 1970. In dit artikel beschrijft gitaarhistoricus Tony Bacon de turbulente, inconsistente maar vaak ook geïnspireerde geschiedenis van gitaarbouw in de jaren zeventig. En ook spreken we met gitaristen en anderen over wat zij van die periode vinden. tekst Tony Bacon & Jamie Dickson foto's Phil Barker & Olly Curtis

Een zwarte 1974 Les Paul Custom tegen een prachtige seventies Orange stack

Jn 1972 overwoog Pete Townshend over te stappen op Les Paul Deluxes omdat de door hem zo geliefde SG Specials niet meer gemaakt werden.

Maar eerst vroeg hij Gibson speciaal voor hem wat SG's te maken. Tot zijn teleurstelling. "De gitaren die ze me stuurden, waren compleet anders", herinnert hij zich. "De elementen zaten op een andere plek en nog veel meer. Wij zeiden: vergeet het maar, en ik zocht het hele land af naar oude SG's. De enige reden dat ik me voor gitaren ging interesseren, was omdat Gibson ze niet meer wilde maken zoals vroeger."

Pete is niet de enige die vond dat het begin jaren zeventig de verkeerde kant op ging. Het idee dat met name Fender en Gibson de vonk die hun eerste instrumenten zo bijzonder maakte, waren kwijtgeraakt werd door veel gitaristen gedeeld. Handelaren hadden het niet meer over tweedehands, maar over vintage als ze oude gitaren bedoelden. De motieven van de grote gitaarmerken werden gewantrouwd: ging het ze nog om de gitarist of om meer winst?

Professionals die zich best een glanzend nieuw instrument konden veroorloven, kochten in plaats daarvan "een 12 jaar oude Telecaster die eruit zag of er een vrachtwagen overheen gereden was". Maar, zoals Tom Wheeler ook schreef in zijn invloedrijke *The Guitar Book*: "Als je

Scott Gorham maakte de stevige en soepele klank van de Les Paul Deluxe tot een karakteristiek ingrediënt van het Thin Lizzy-geluid

een paar gitaren hebt gekocht en verkocht, begin je dat te snappen.”

Waarom koopt iemand een oude gitaar voor vijf keer de oorspronkelijke aanschafprijs? Is het nostalgie, waardering voor oud vakmanschap? Krankzinnigheid? Dat zijn vragen waar we ook vandaag nog mee worstelen.

Gibson in de jaren zeventig

Gitaarbouw in de jaren zeventig veranderde omdat Fender en Gibson, de twee grootste merken, veranderden. Gibsons directeur Ted McCarty en zijn rechterhand John Huis vertrokken naar Bigsby en Ted werd opgevolgd door een accountant, Albert Stanley, die op zijn beurt begin 1968 weer werd vervangen door Stan Rendell. Na een fusie van Gibsons moedermaatschappij CMI met de Ecuadoriaanse bierbrouwer

Deze typische seventies Strat uit 1976 ziet er met zijn esenhouten body onder de blanke lak goed uit, maar is daardoor ook behoorlijk zwaar

ECL in 1969, ontstond Norlin Industries en de overname werd geformaliseerd in 1974. Onder Norlin focuste Gibson op kostenbesparingen en vereenvoudiging van het productieproces. Dat resulteerde van eind jaren zestig tot diep in de jaren zeventig in aanpassingen aan het ontwerp van sommige gitaren.

Op veler verzoek kwam Gibson in 1976 eindelijk met een heruitgave van de Les Paul met humbuckers. Andere introducties waren de vermaledijde Sonex, de pervers uitziende Corvus, de sober uitgevoerde 335S, The SG en The Paul, terwijl de met pickupgoeroe Bill Lawrence ontwikkelde L6-S een esdoorn body had, net als sommige S-1- en Marauder-modellen.

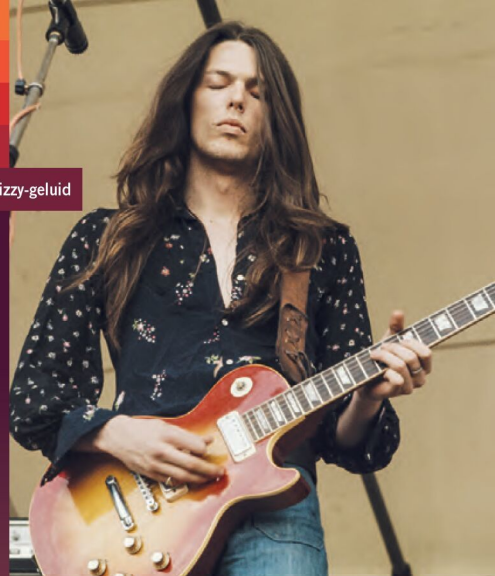
Andere veranderingen die Gibson doorvoerde waren de zogenaamde 'volute', een houten bult aan de achterkant van de hals waar deze overgaat in de kop, een bekende zwakke plek. Tegelijkertijd werd ook de hoek van de kop ten opzichte van de hals verkleind. Er kwamen ander bruggen, halzen waren niet langer uit één stuk en werden later van esdoorn, en Les Pauls kregen een driedelige 'sandwich' body.

Traditionalisten vonden het niks, Norlin kon sneller en goedkoper produceren, en gitaristen? Die kochten de nieuwe Gibsons gewoon en gingen door met muziek maken. Een insider die destijds bij Gibson werkte, zei: "Het ging ze alleen maar om zoveel mogelijk geld verdienen."

De jaren zeventig vibe van Fender

Fender had al eerder kennisgemaakt met een bedrijfsovername. In 1965 kocht CBS (Columbia Broadcasting System Inc) Fender en begon geleidelijk veranderingen door te voeren, en ook daar was lang niet iedereen blij mee. Met de komst van CBS en het grote geld stegen de verkopen (en de winsten) van Fender in de jaren zeventig, maar op de werkvloer was een cultuurstrijd gaande. Door CBS aangemoedigd mikten op hoge productie terwijl de oude vaklui van Fender vakmanschap en kwaliteit belangrijker vonden. Zelfs Leo Fender hield het niet lang vol met de nieuwe eigenaren.

De Fenders uit de jaren zeventig onderscheiden zich door hun dikke laklaag, drie in plaats van vier schroeven voor de halsbevestiging, een 'neck-tilt'-systeem om de hoek van de hals van bepaalde modellen eenvoudig aan te passen en de toegang tot de halspen

verschoof naar de kop van de gitaar. Sommige veranderingen waren beslist geen verbetering, terwijl andere misschien best praktisch nut hadden.

De belangrijkste nieuwe modellen van Fender tijdens de jaren zeventig waren de Thinline, Deluxe en Custom Telecaster met hun Wide Range humbuckers - nu gewaardeerd als prima hybriden maar destijds niet echt populair - en de Starcaster, Fenders versie van de 335.

Een Fender-vertegenwoordiger zag het resultaat van de ingrepen van CBS dagelijks in de winkels die hij bezocht: "Rotzooi; we hebben zelf de deur voor de concurrentie opengezet, met name voor de Japanners."

Japan komt op

In Japan werden vanaf eind jaren vijftig al elektrische gitaren gebouwd en bouwden baseerden zich daarbij op Westerse

In de jaren zeventig rekte Fender zijn oudste platform op tot de grens van wat nog een Telecaster genoemd kon worden, zoals dit Deluxe-model met Wide Range humbuckers

» ontwerpen, maar dan met een Japanse twist. Het kopiëren van Amerikaanse gitaren - uiterlijk, niet altijd in constructie - kwam pas later, in de jaren zeventig.

Als we Hoshino als voorbeeld nemen, had deze moedermaatschappij van Ibanez in 1972 een krachtige lijn van gitaren die er voor een groot deel uitzagen als Gibson Les Pauls, SG's en ES-modellen, naast kopieën van Fender, Epiphone, Gretsch en Ampeg/Dan Armstrong. Bijna allemaal hadden ze een geschroefde hals, terwijl die bij Gibson bijna altijd gelijmd is. Foutloos waren ze in het begin zeker niet en vooral de pickups lieten te wensen over. Maar dat zou snel verbeteren dankzij input van de Amerikaanse Ibanez-distributeurs. Dat ging natuurlijk niet aan de Amerikaanse merken voorbij en Norlin/Gibson verwierf in 1975 een octrooi op de klassieke vorm van de Gibson-kop. Waarschijnlijk tegelijkertijd waarschuwde Norlin de Amerikaanse Hoshino/Ibanez-agent Elger te stoppen met kopiëren. Toen dat niet gebeurde, spande Gibson in juni 1977 een zaak aan

De Ibanez Artist 2617 uit 1978 was een voorproefje van wat er in het volgende decennium zou komen: geen kopie maar een hoogkwalitatief origineel ontwerp

tegen Elger in een Amerikaanse federale rechtbank, op grond van inbreuk op het handelsmerk dat de vorm van de Gibson-kop beschermde. Elger besloot daarop de zaak buiten de rechter om te schikken.

Ibanez had in de tussentijd wel degelijk ook eigen modellen geproduceerd, inclusief de Iceman uit 1975, die in de smaak viel bij Paul Stanley van Kiss. "Ze kunnen alles maken en beter dan in de VS", vertelde hij Tom Wheeler in 1979. "Ze zijn het land van de toekomst."

Hamer grijpt zijn kans

De overnames van Fender en Gibson in de jaren zestig en het effect daarvan op de kwaliteit van hun gitaren, hun blijkbare onvermogen om aan de vraag van gitaristen te voldoen en de groeiende aandacht voor wat nu vintage gitaren heette, gaf een aantal kleinere bouwers de kans zich te profileren. Jol Dantzig was er zo een. Vroeg in 1973 zag hij samen met Paul Hamer en Craig Hendee vanuit een gitaarwinkel ten noorden van Chicago kansen voor een kwaliteitsgitaar van Amerikaanse bodem. Na het vertrek van Craig probeerden Jol en Paul een door een plaatselijke bouwer gemaakte kruising van een Explorer en een Les Paul bij optredens backstage te verkopen. Dat werd de Hamer Standard, een gitaar die volgens veel professionals deed wat een Gibson eigenlijk zou moeten doen.

Het in 1977 verschenen Sunburst-model was Hamers antwoord op de vraag van winkeliers of ze een goed-

De Travis Bean gitaren met aluminium hals zijn kenmerkend voor de nieuwe ideeën voor gitaarontwerp die in de jaren zeventig ontstonden

kopere gitaar konden maken. Het was opnieuw een aantrekkelijke gitaar die kenmerken van verschillende ontwerpen - met name de Les Paul Junior met twee cutaways - combineerde en werd voorzien van twee humbuckers van Larry DiMarzio, ook iemand die zag dat de grote merken niet konden leveren

Kooptips

Er zijn best hele goede Strats uit de jaren zeventig te vinden. Strat-expert Julian White van World Guitars vertelt waar je op moet letten.

"Gewicht is een dingetje. Probeer er een uit het begin van de jaren zeventig te vinden, uit 1972 of 1973, liefst met ongelijke pickuupooltjes. Dan is de halsverbinding vaak ook nog goed. Daarna is er te veel veranderd; de brug werd bijvoorbeeld van dat gegoten Mazak spul. Het enige goede uit die tijd is de vijfstandenschakelaar. De laklaag wordt ook steeds dikker, vooral vanaf 1976, en ze gingen weer essen gebruiken in plaats van elzenhout. Eind jaren zeventig zijn alle customkleuren verdwenen en veel Strats zijn zwart.

"Leo Fender zelf verzoon de driepuntsbevestiging van de hals en dat was geen slecht idee. Het werd alleen niet goed uitgevoerd, daarom heb je zoveel wankel halzen. Vanwege de dikke laklaag zijn Strats met een esdoorn toets uit die periode lastig te bespelen en als je er dan een hebt uit 1979 zit er meestal ook zo'n X-1 pickup bij de brug. Vreselijk... Toch is het niet onmogelijk om uit elk jaar een goede Strat te vinden. Ze zijn er wel!" (Jamie Dickson)

wat de markt vroeg en vervangende pickups ging leveren. Jol herinnert zich: "Er was een gitaar nodig die Gibson blijkbaar niet meer wilde maken, een gitaar die paste bij de muziek die op dat moment populair was."

Sustaaaaaaain

Californië was in de jaren zeventig vruchtbare grond voor gitaarinnovaties. Neem bijvoorbeeld Alembic in het noorden en Travis Bean in het zuiden. Beide lieten nieuwe manieren zien om elektrische gitaren te bouwen.

Alembic begon in 1969 in San Francisco als elektronica-werkplaats voor de Grateful Dead, maar ging onder leiding van gitaarreparateur Rick Turner en elektronica-ovenaar Ron Wickersham gitaren bouwen. Alembics waren duur en luxueus; ze hadden actieve elektronica met een ingebouwde voorversterker en messing hardware voor meer sustain. Ook hadden ze een doorlopende hals en bijzondere houtsoorten als mirte, koa, teak en shedua.

In de jaren zeventig en begin jaren tachtig namen andere merken - met name Japanse als Aria en Ibanez - deze karakteristieken over. Het Amerikaanse BC Rich kopieerde de constructie met doorlopende hals en actieve elektronica, maar koos voor puntige bodyvormen.

In 1974 introduceerde Travis Bean zijn gitaren met aluminium hals. Hij was daarmee overigens niet de eerste: het Italiaanse Wandré was hem voor. Het idee was dat een aluminium hals voor rigiditeit en dus sustain zorgde en eenvoudiger te repareren was dan een hals van hout. Een aantal muzikanten, waaronder Jerry Garcia, Joe Perry en Bill Wyman, zag de voordelen van deze constructie. Echter, Travis Bean ging in 1979 failliet.

Enkele jaren daarvoor, in 1976, had Gary Kramer Travis Bean verlaten om voor zichzelf te beginnen. Kramer begon met aluminium halzen, maar dan in combinatie met hout om de gitaar natuurlijker aan te laten voelen. Begin jaren tachtig bracht Kramer de houten hals als optie terug en in 1985 stopte het merk met aluminium. Tegen die tijd had Gary het zeer succesvolle bedrijf echter al verlaten.

De zoektocht naar sustain hield veel gitaristen in de jaren zeventig bezig. Voor Carlos Santana, een bekende toonfanaticus, was het zelfs een obsessie. Carlos werkte met Yamaha aan de

SG2000 gitaar, die in 1976 werd geïntroduceerd, met doorlopende hals en messing hardware. In 1982 stapte hij over naar Paul Reed Smith, ook iemand die in de jaren zeventig begon met het combineren van Gibson- en Fender-kenmerken.

Speel op dat ding

Met het verstrijken van de tijd is het idee gegroeid dat gitaren uit de jaren zeventig, en dan met name die van Fender en Gibson, niet zo goed waren als eerdere instrumenten. Maar is dat terecht?

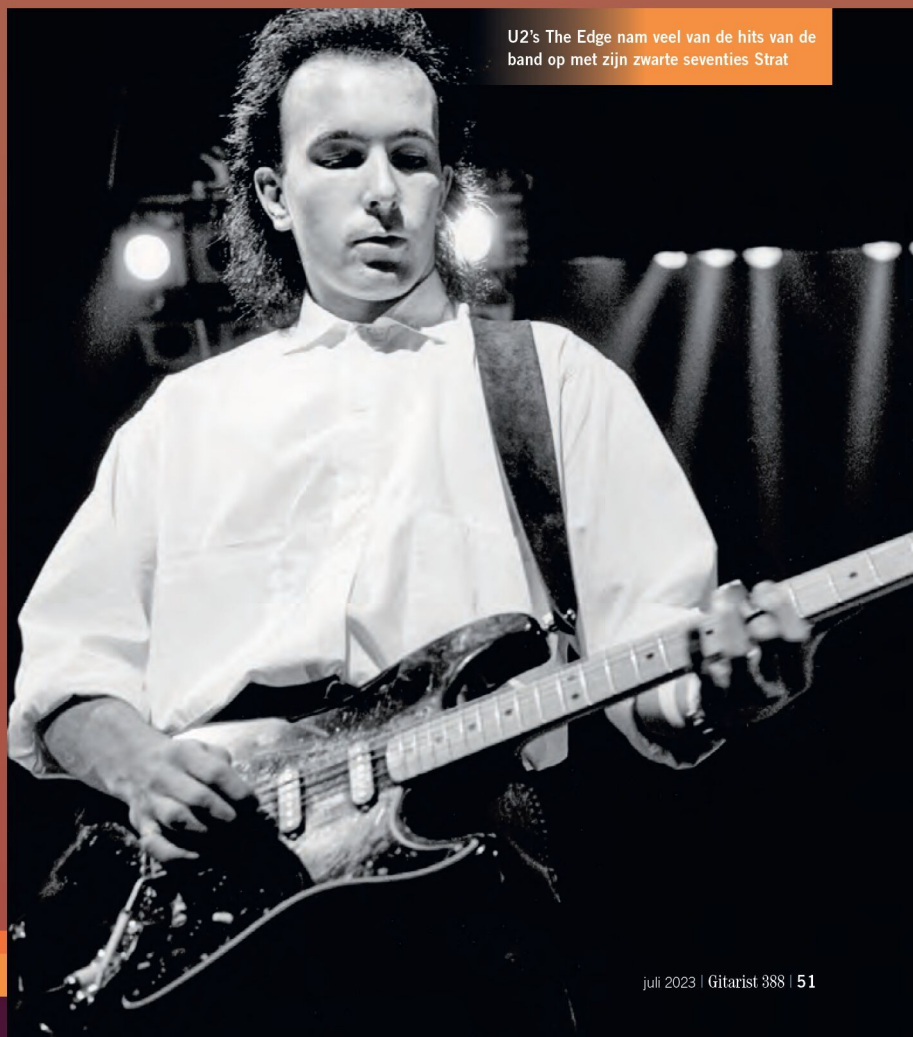
Natuurlijk zijn er uit die tijd modellen van de twee grote merken met een opmerkelijke constructie en het mag duidelijk zijn dat er aan de kwaliteitscontrole wel het nodige ontbrak. Soms is dat niet erg en andere dingen kun je gewoon oplossen. En bekijk het eens zo: er zijn talloze gitaristen die in de jaren zeventig begonnen met spelen en een nieuw instrument kochten. Er zijn er

ook genoeg heel beroemd geworden met zo'n gitaar. Die hoor je echt niet klagen, in tegendeel zelfs.

Een goed voorbeeld is de zwarte Strat uit 1973 van The Edge, die jarenlang vaste prik was op het podium en in de studio met U2. In 2016 vertelde hij Joe Bosso van Guitar World over zijn favoriete Strat, hoe je soms direct weet dat een gitaar voor jou is. "Je pakt hem op en je wordt direct geïnspireerd", vertelde The Edge.

Hem overkwam dat toen hij in 1981 op zoek was naar een Strat, in New York. "Ik had al veel gitaren geprobeerd, allemaal tweedehands, en deze had gewoon iets. Hij klonk goed en tijdens het spelen kreeg ik allemaal ideeën voor gitaarpartijen. Ik wist het meteen, deze gitaar moet het worden."

Dat gevoel hebben we allemaal wel gehad. Een goede gitaar is een goede gitaar. En je voelt het direct als je zo'n bijzonder instrument oppakt. Wanneer hij is gemaakt? Soms doet dat er helemaal niet toe. **G**

U2's The Edge nam veel van de hits van de band op met zijn zwarte seventies Strat

BRIDGE GUITAR FESTIVAL 2023

VIJF DAGEN LANG DE GITAAR

Eric van Nieuwland

De komende vier pagina's gaan over '5 days of everything guitar' op het eerste Bridge Guitar Festival dat van 10 t/m 14 mei plaatsvond in Eindhoven en omgeving. Onmogelijk natuurlijk om de meer dan 100 programma-onderdelen hier samen te vatten, dus we tonen een paar highlights. Meer verslaggeving, foto's en video's vind je op gitarist.nl/events.

Wat was dit een bijzonder festival. Geweldig dat de gitaar zo in het zonnetje gezet werd, vijf dagen lang. Het gratis stadsfestival liet op allerlei manieren de rol van de gitaar zien: solo, in duo's en in bands. Bij concerten

in Muziekgebouw Eindhoven, Effenaar en veel meer podia kwamen tal van stijlen voorbij, van klassiek tot metal, van Jan Akkerman tot Jett Rebel. In de talkshow Guitar Inside kwamen goede gesprekken én spontaan samenspel naar voren.

Op de Guitar Convention, die we met Gitarist en Guitar Matrix mochten organiseren, was de gitaarbeurs een groot succes en gaven de workshops de meer dan 800 bezoekers veel stof tot nadenken en oefenen mee naar huis!

Eric van Nieuwland

■ Guitar Convention panel Metal Sound Research Team. Vier metalgitaristen, een producer en moderator/gitarist Jack Pisters in gesprek over metalsounds, live en in de studio. Op de foto op de rug gezien Jack Pisters en Kevin Storm, en v.l.n.r. Marcel Singor, Joost van den Broek, Ruud Jolie en Bart Hennephof. Ze hebben veel aandacht voor de voordelen van modelingopties als Kemper, Neural DSP en Axe-Fx, ten opzichte van elkaar, maar ook ten opzichte van traditionele versterkers. Opvallend is hierbij dat er bij het panel nog veel voorkeur voor buizenversterkers is terwijl bepaalde segmenten van de metalscene de modeling al vroeg enthousiast omarmd hebben. Alle heren hebben thuisopnamen gemaakt die op producties terechtgekomen zijn, waarbij Marcel Singor interessante bijdragen levert over op laag volume opnemen. Een extra boeiend perspectief komt van Joost van den Broek, die zelf geen gitarist is, maar wel als producer betrokken is geweest bij veel producties waarop de gitaar een belangrijke rol speelt.

CENTRAAL

Eric van Nieuwland

■ Guitar Inside. Tijdens het festival werden vier talkshows opgenomen, gepresenteerd door Eefke Boelhouwers, met vaste tafelgast Niels Guns. Op Gitarist.nl/events kan je de talkshows bekijken: met Erja Lyytinen en Gwenifer Raymond (foto), Reinier Baas en Bas van Holt, Michiel Stekelenburg en Ruud Sanders, en Paulus Schäfer en Robin Scherpen.

Willem Wouterse

■ Heroes Nights. Drie van de beste Nederlandse gitaristen openden 10 mei 2023 de eerste editie van het Bridge Guitar Festival in Eindhoven: Leendert Haaksma, Vedran Mirčetić en Menno Gootjes (foto boven). Het werd een weergaloze avond van drie flink in stijl verschillende gitaristen. Op de tweede Heroes Night vervolgden Martijn van IJerson, Reinier Baas (foto links) en Richard Hallebeek deze G3-achtige gitaarrevue, met het meer jazz en fusion georiënteerde repertoire, waarbij de drie werkelijk weergaloos spel lieten horen. Veel meer over de Heroes Nights op Gitarist.nl/events

Willem Wouterse

■ **Guitar Convention gitaarbeurs.** "Wat een heerlijk relaxte sfeer op deze beurs", riep iemand ons toe. Over twee verdiepingen van Muziekgebouw Eindhoven kon je kennismaken met meer dan 70 merken gitaren, amps, effecten en veel meer. Op Gitarist.nl/events vind je een uitgebreid verslag met veel foto's! Met dank aan standhouders Algam Benelux, Aristides, De Clercq Guitars, Dejawu Guitars, EMD Benelux, Face, Ferrini Straps, Gitarist/Guitar Matrix, GuitarKing/Kauffmann, Hoshino Europe, KJ Band, Musik Meyer, Pro Media Connect/Total Sonic, RH Guitars, Schotman Guitars, TH Music, The G.A.S. Dealer, Unquendor, Venmans Music Agency, Voerman Amersfoort en Wout Bosma.

Veel meer over de Guitar Convention op Gitarist.nl/events

Eric van Nieuwland

■ **Guitar Convention workshops.** De tien workshops die plaatsvonden parallel aan de gitaarbeurs op drie podia van Muziekgebouw Eindhoven werden bijzonder goed bezocht en boden een breed palet aan gitaristen en gitaarstijlen waarbij de bezoekers tal van nieuwe ideeën konden opdoen om hun spel weer nieuwe impulsen te geven. Met Marcel Singer (Laney), Leif de Leeuw & Sem Jansen (foto), Remi Lauw (Ableton), Jasmine van der Waals, Richard Hallebeek, Reinier Baas, Vedran Mirčetić, Kevin Storm, Sjaak! met Wouter Planteijdt en het panel Metal Sound Research Team met topproducer Joost van den Broek, Kevin Storm, Marcel Singer, Ruud Jolie, Bart Hennephof en moderator Jack Pisters. Veel meer over de Guitar Convention op Gitarist.nl/events

Eric van Nieuwland

Dank aan de directie en crew van het Bridge Guitar Festival. Merci Yvonne, Edo, Maarten, nog een Maarten, Janis, Moniek, Dominique en vele andere medewerkers!

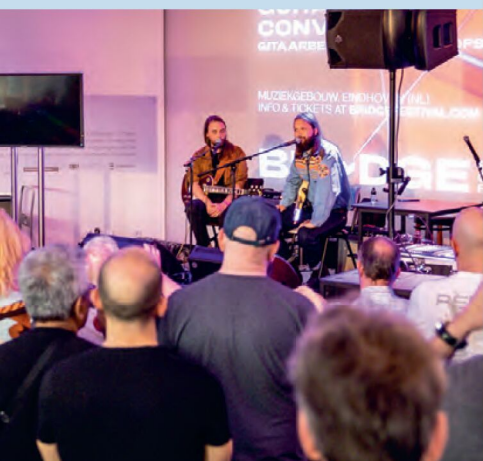
Dick Rennings

Dick Rennings

■ **Stadsfestival.** Drie dagen lang stonden maar liefst 54 formaties met gitaristen in alle stijlen op podia in kroegen en de openlucht. Met optredens van de Leif de Leeuw band tot Ella Zirina, van Michiel Stekelenburgs Trio Onoda tot Montis, Goudsmit & Directie. Ook Eric Steckel (foto links) en Sisters of Suffocation met Simone van Straten en Emelie Herwegh waren van de partij (foto rechts)!

■ **Steve Vai & Metropole Orkest.** Een week lang repeteerde het Metropole Orkest met Steve Vai, voorafgaand aan dit headlinerconcert van het Bridge Guitar festival. Voor een uitverkochte zaal van Muziekgebouw Eindhoven voerden ze maar liefst veertien stukken uit; voor de pauze waande je je vooral in filmmuzieksferen, na de pauze ging het goed loos met schitterende gitaar- en orkestpartijen in onder meer *For The Love Of God* en toegift *Whispering A Prayer*. Veel meer over de Steve Vai met het MO op [Gitarist.nl/events](https://gitarist.nl/events)

Eric van Nieuwland

■ **Jeugd Gitaarspektakel.** Dat was me een evenement! Prachtig hoe 135 gitaristen op klassiek gitaar en 30 ukelelespelers in de Grote Zaal van Muziekgebouw Eindhoven een groot orkest vormden onder leiding van gitaarorkestpionier Peter Constant, met de Engelse topgitarist Gary Ryan als solist. We hoorden Händel, The Beatles en Enaudi, gearrangeerd voor louter gitaar.

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

[ARCHIEF](#) Verslag Guitar Convention

[ARCHIEF](#) Verslag Steve Vai + MO

[ARCHIEF](#) Verslag Heroes Nights

[VIDEO](#) Vier afleveringen van Guitar Inside

[SPOTIFY](#) Playlist met de Bridge-gitaristen

[GITARIST.NL](https://gitarist.nl)

Fender 'tweed' Bassman

De Bassman combo's uit de jaren vijftig stonden model voor talloze latere gitaarversterkers. tekst Rod Brakes

De naam zegt het al: de Fender Bassman werd oorspronkelijk ontwikkeld met de elektrische bas in gedachten (in het bijzonder de Precision Bass) ook al is het ontwerp later door gitaristen omarmd. Sterker nog, de huidige Fender '59 Bassman LTD amp is nadrukkelijk bedoeld voor de gitaarmarkt en staat op de Fender website onder 'Guitar Amplifiers'.

Deze 45-watt reissue grijpt terug op het baanbrekende 5F6-A circuit (een van de vele versies van de Bassman na zijn introductie in 1952). Datzelfde circuit was overigens de basis voor de eerste Marshall versterker, de JTM45 uit 1962. Ook al lijken beide amps qua ontwerp en elektronica veel op elkaar, de Marshall klinkt met zijn 12-inch Celestion in een gesloten kast compleet anders dan de vier 10-inch Jensen speakers in de open Fender Bassman combo's. En met een set van vier Jensen P10R speakers (opgevolgd door de P10Q in 1959) klinkt een Bassman natuurlijk heel anders dan het oorspronkelijke ontwerp met één 15-inch Jensen.

Snel na de introductie van de baanbrekende Precision Bass in 1951 ontwikkelde Fender een bijbehorende versterker. Was in eerste instantie de 18-watt 1x15 Pro-Amp nog de krachtigste versterker in de lijn die ook voor bas gebruikt kon worden, een jaar later verscheen de Bassman, een nieuw ontwerp met een gesloten achterkant met grote poorten voor een betere basrespons en een vermogen van 26 watt.

Bassmans met een 5B6 circuit hebben één kanaal, twee ingangen en een volume-

en toonregelaar. Qua uiterlijk sloot de amp in het begin aan op de 'TV front'-stijl van tweed versterkers, maar in 1953 veranderde dat naar de 'wide panel'-stijl. In beide gevallen werd het chassis gemonteerd aan de onderkant van de behuizing en verbonden met het bedieningspaneel aan de bovenkant met een 'navelstreng' van bedrading. Eind 1954 herzag Fender het ontwerp van de Bassman en de 'narrow panel' 5D6 kende een aantal belangrijke verbeteringen. Bijvoorbeeld de configuratie van vier 10-inch luidsprekers, maar ook de vaste voorspanning (bias) in de eindtrap, wat resulteerde in meer headroom en een duidelijkere laagweergave. Ook kwam er een dubbele gelijkrichter, dankzij een tweetal 5Y3GT gelijkrichterbuizen.

Vroeg in het jaar daarna verscheen de 5E6-versie, met twee 5U4GA gelijkrichterbuizen. Deze versterker met twee ingangen (normal en bright) is voorzien van een uitgebreid bedieningspaneel met regelaars voor presence, bass, treble en volume (1 en 2). Tegen die tijd zag Fender bovendien in dat de Bassman ook voor gitaristen een goede keuze was. De catalogus uit 1955 zegt dan ook: "Voorziet in versterking voor bas, maar kan door zijn veelzijdige tonale karakter ook gebruikt worden voor andere instrumenten." (Opmerkelijk genoeg staat in dezelfde catalogus dat de Bassman "een vermogen van 50 watt" zou hebben, ook al schatten Fender zelf en andere bronnen dat op 40-45 watt.)

In 1957 bracht de 5F6 Bassman-versie een volgende belangrijke verbetering in gitaarversterkingstechniek, namelijk de long-tail fasedraaier, die vermogen, diepte en helderheid van de versterker verder verbeterde. Tegelijkertijd werd een midden-regelaar aan het bedieningspaneel met twee ingangen per kanaal toegevoegd. Ook werd nu gebruikgemaakt van een enkele 83 gelijkrichterbuis en de langdurig gebruikte 6L6 eindtrapbuizen werden vervangen door twee 5881's. Het invloedrijke 5F6-A circuit verscheen in 1958 en dit ontwerp, met zijn GZ34 gelijkrichterbuis, wordt door velen gezien als de ultieme tweed Bassman. ⑥

De ontwikkeling van de Fender 'tweed' Bassman

1952

Introductie van de Fender Bassman; 5B6-versie; met tweed bekleed; 'TV front'; 26 watt; 1x15; één kanaal

1953

'Wide panel' behuizing

1954

5D6-versie; 'narrow panel' behuizing; 50 watt (volgens de brochure); 4x10; twee kanalen (normal en bright)

1955

5E6-versie; 5U4GA gelijkrichterbuizen

1957

5F6-versie; 4 ingangen (2 per kanaal); middle toegevoegd aan treble- en bassregelaar; 83 gelijkrichterbuis

1958

5F6-A-versie; GZ34 gelijkrichterbuis

1959

Rubberen handgreep vervangt die van leer

1960

Uit productie genomen

1990

Reissue Series '59 Bassman

Huidig

'59 Bassman LTD

Het originele naamplaatje met Fenders scriptlogo werd op Rory's 'narrow panel' Bassman vervangen door een bloklogo van de eerdere 'TV front'- en 'wide panel'-versterkers

Rory Gallaghers 1955 Fender Bassman

CIRCUIT

5E6-versie; 4x10 luidspreker-configuratie (twee Jensen P10R's/niet origineel); 50 watt (volgens brochure); buizen: 2x 5U4GA, 2x 6L6GB, 1x 12AX7 en 2x 12AY7; gemodificeerd met nettransformator

REGELAARS

Vijf zwarte pijlknoppen gelabeld 'Presence', 'Bass', 'Treble', 'Volume-1' en

'Volume-2' (van links naar rechts)

VOEDING EN AANSLUITINGEN

Aardeschakelaar; zekering; aan/uitschakelaar; standbyschakelaar; juweelvormig rood controlelampje; twee ingangen gelabeld 'Bright' en 'Normal' (twee kanalen)

BEHUIZING

Grenen; 'narrow panel'; 47,5 x 59,6 x 26,6 cm (hxbxd); klank-

bord van Baltisch berkenhout en tweedelige dubbele poort aan de achterkant (onderste gedeelte ontbreekt); boven/achter uitsparing voor bedieningspaneel

DECORATIE

Verchroomd bedieningspaneel met witte letters; tweed bekleding; bruin luidsprekerdoek (niet origineel); metalen naamplaatje met Fender bloklogo (niet origineel)

Niks dan licks

Een brede selectie aan licks in verschillende stijlen, van makkelijk tot gemiddeld en gevorderd.

MAKKELIJKE LICKS VOORBEELD 1

RICHARD KRUSPE (RAMMSTEIN)

♩ = 120

G5 F5 G5 F5 E5

PM ----- speel 4 keer

Deze powerchordriff maakt gebruik van een constant ritme in achtsten en cirkelt rond het E5 akkoord. Het resultaat is een hypnotische groove in een gemiddeld tempo. Speel dit met neerslagen van je plectrum voor een stoere sound en houd de balans tussen afgedempte en niet-afgedempte noten in de gaten. Die zorgt namelijk voor variatie in de textuur en dynamiek. Een vette metalsound als deze krijg je met je brucelement in combinatie met het overdrivekanaal van je versterker. Zet de gain net voorbij halverwege en voeg wat reverb toe.

MAKKELIJKE LICKS VOORBEELD 2

WILKO JOHNSON (DR FEELGOOD)

♩ = 140

A D C

Dit ritmische figuur wisselt af tussen akkoorden, afgedempte aanslagen en melodieën van losse tonen. Het eerste patroon bestaat uit drie onderdelen: een akkoord en twee afgedempte aanslagen. Speel je dit correct, dan valt het terugkerende A akkoord steeds op een andere tel. Sla aan met je vingers in een constante beweging, heen en weer. Kies voor dit voorbeeld je brucelement, begin met een cleane versterker en draai er dan gain in tot je een randje van vervorming hoort.

GEMIDDELTE LICKS VOORBEELD 3

JULIAN LAGE (JAZZGITARIST)

♩ = 130

Am7

laat doorklinken -----

Dit ritmische motief bestaat uit een arpeggio van een Am7 greep in combinatie met tonen van A aeolisch. Zo wordt de klank van het akkoord duidelijk neergezet en is er ruimte voor interne melodieën. Speel de arpeggio's aan het begin van de frase met alternate-picking en laat de tonen door elkaar klinken. Kies je halselement, stel je versterker clean af en draai er wat extra midden en laag in voor extra gewicht en warmte. Een beetje reverb geeft de aangehouden tonen lucht.

GEMIDDELTE LICKS VOORBEELD 4

KIRK FLETCHER (BLUESGITARIST)

Deze bluesturnaround combineert de B mineurpentatonische toonladder met tonen van de akkoorden uit het schema. Deze aanpak maakt de typische frasering van de blues mogelijk terwijl je tegelijkertijd op een effectieve manier gebruikmaakt van akkoordtonen. Wees zorgvuldig met je timing bij de positiewisselingen na de opmaat waarmee de frase begint. Ga niet jagen, ook al is dat verleidelijk omdat de ritmische onderverdelingen niet synchroon lopen met de feel van de achtste triolen. Speel dit met je bruelement, een beetje overdrive en wat reverb.

GEVORDERDE LICKS VOORBEELD 5

MICK GOODRICK (JAZZGITARIST)

Een strategie die Goodrick soms gebruikt om tot interessante frases te komen, is om een bepaalde vingerzetting binnen de toonladder over de hals te herhalen. Hier bestaat zo'n patroon uit een begintoon, een hele toon, nog een hele toon en een slide van een halve toon. Vanaf C levert dat C-D-E-F op. Hetzelfde patroon vanaf G geeft ons G-A-B-C. De lick kan dus over de hele hals gespeeld worden met één vingerzetting. De klassieke fusionsound bestaat uit je halselement, een beetje overdrive, chorus en reverb.

GEVORDERDE LICKS VOORBEELD 6

BRANDON ELLIS (THE BLACK DAHLIA MURDER)

Deze lick maakt gebruik van economy-picking om E mineurpentatonisch op en neer te spelen met arpeggio's en herhalende patronen. Voor extra kleur komen er af en toe grote tertsen voor. De downstrokes zorgen ervoor dat je aanslaghand steeds in de richting van de volgende snaar beweegt. De upstrokes zijn strategisch geplaatst voor als een frase wordt herhaald. Kies je bruelement en het drive kanaal van je versterker met flink wat gain, en voeg een kwartnoot delay toe.

IN DE BUU

Mainstreet Een winkel met uitsluitend Fender producten Ook voor reparaties
www.gitaar.nl
de Fender shop
Voorburggracht 70, Zuid-Scharwoude, Tel 0226 31 70 45

01

DIAMOND GUITARS
AMSTERDAM
BUY - SELL - TRADE HANDMADE GUITARS
PREMIUM MARTIN - LOWDEN - SANTA CRUZ DEALER
OP AFSpraak GEOPEND: +31 (0)6 11 477 420
BEZOEK ONZE WEBSITE: DIAMONDGUITARS.NL

02

GITAARSHOP HEEMSTEDE
HERENWEG 49, 2105 MC HEEMSTEDE - 06-53781330
WWW.GITAARSHOP-HEEMSTEDE.NL

03

Guitar Shop Delft • Nieuwe Langendijk 15 • 2611 VG Delft
guitar shop delft
Gitaar specialzaak voor akoestische- en elektrische (bas)gitaren en versterkers. Tevens onderhoud, modificatie en reparatie van gitaren en versterkers.
015 - 212 98 95 • www.guitarshopdelft.nl • info@guitarshopdelft.nl

04

Gitaarles voor iedereen
Gitaarschool
APELDOORN
www.gitaarschoolapeldoorn.nl

05

Homestead
CUSTOM BASS
YOUR CHOICE,
YOUR SOUND, YOUR GUITAR
www.homestead-guitars.com

06

Adverteren op deze pagina?
Bel of mail Ollie Schmitz:
020 675 5308
ollie@k18.nl

leftyGuitars
the ultimate choice in left-handed guitars & basses
#2580 Pavijs (Putje) - Belgium
Tel: +32 (0)473/52.69.48
E-mail: patrick@leftyguitars.be
www.leftyguitars.be

07

Paradijs voor Muzikant in Brussel
StarsMusic
SUPERSTORE
ZUIDSTRAAT 145 - 1000 BRUSSEL - (+32) 26 81 13 38
STARS-MUSIC.BE

09

North End Music
Middenweg 225 • 1701 GB Heerhugowaard • Tel. 072-5712487
E-mail: northend@quicknet.nl • Website: www.northendmusic.nl

08

THE GUITAR SHOP
See it. Hear it. Feel it.
www.theguitarshop.eu

10

RT

G

SERVICEDESK

NEEM EEN ABONNEMENT OP
GITARIST 33% korting!

The Fellowship
OF ACOUSTICS

Fine, vintage & rare guitars

Dedemsvaart | 0523-232205 | www.tfoa.eu

11

LORD OF THE STRINGS

europa's online
snarenspecialist

t. +31 (0)33 453 74 16
www.lordofthestrings.com

12

SACKSIONI
Guitarshop
established 1937

Sacksioni, Ruysdaelstraat 5-7, 1071 WX Amsterdam
Tel. 020 679 41 15, guitars@sacksioni.nl, www.sacksioni.nl

13

DIJKMAN MUZIEK
AMSTERDAM - ALKMAAR

dijkmanmuziek.nl

14

VAN DE MOER INSTRUMENTS
www.vandemoer.be

HAARLEM - ANTWERPEN - GENT - GERAARDSBERGEN - DRINGEN - KORTRIJK - LEUVEN

15

Kees Dee
EST. 1987

WWW.KEESDEE.NL

Amersfoort 083-4655355

16

Of vraag het als cadeau!

Krijg 33% korting op de losse
nummerprijs en ontvang een jaar
lang Gitarist in de bus (12 edities).

Mis geen editie en bespaar véél
op je losse aankopen!

Bestel nu! Ga naar:

muziekmagazines.nl/gitarist

Daar vind je ook tal van andere abonnementsaanbiedingen

Gitarist | Events

Met het zinderende Bridge Guitar Festival en een uitverkochte Muzikantendag achter de rug gaan we op weg naar onze volgende events: Guitar Summit in Mannheim in september en Amsterdam Guitar Heaven in november! En we hebben weer twee video's uit onze videoseries StageCoach Sessions en ESP School of Metal gepubliceerd!

G Guitar Summit 22-24 september 2023 in Mannheim

22.-24. SEPTEMBER 23 • ROSENGARTEN MANNHEIM

GUITAR SUMMIT

Yvette Young

Matteo Mancuso

De Guitar Summit in Mannheim is een paar jaar geleden in het gat gestapt dat de Musikmesse Frankfurt liet vallen. En dat hebben ze geweldig gedaan. In september is er wederom drie dagen lang de grote gitaarbeurs, waar ook komend jaar Fender en Gibson het helaas wéér laten afweten, maar waar verder ongeveer ieder merk aanwezig is. Er zijn meer dan 100 workshops en een flink aantal concerten.

Met Gitarist en onze collega's van De Bassist zijn we opnieuw partner van Guitar Summit. Een paar van de workshopnamen die nu al bekend zijn gemaakt: Yvette Young, Matteo Mancuso, Martin Miller, Bill Kelliher, Lari Basilio en Greg Koch. Bij enkele van deze gitaristen kun je ook nog voor € 99,- een exclusieve masterclass volgen. Ook is er een speciale masterclass Record Your Band.

Let wel: Mannheim is vanaf Utrecht nog geen 4 uur met de trein, zonder overstap, en de Rosengarten is op loopafstand van het station. Met de auto is het een kleine 5 uur rijden (en vanaf Maastricht is het 3½ uur). Dagticket € 33,-, 3-dagen ticket € 44,-
22-24 september, Guitar Summit, Rosengarten, Mannheim
gitarist.nl/events

G Amsterdam Guitar Heaven zaterdag 25 november, Q-Factory

Ook vast voor de agenda! Op Amsterdam Guitar Heaven 2023 kan je weer een Gearshow Gitaar & Bas en zinderende workshops voor gitaar en bas meemaken. We organiseren deze dag samen met onze collega's van De Bassist, Guitar Matrix en Gitaarschool Nederland.
zaterdag 25 november, Amsterdam Guitar Heaven, Q-Factory, Amsterdam
gitarist.nl/events

AMSTERDAM
GUITAR
HEAVEN

G ESP School Of Metal Guitar

Gitaarspelen zoals My Dying Bride Episode 2: doommetal - met Kevin Storm

Win deze LTD EC 256!

Bij het uitkomen van deze editie van Gitarist publiceren we de tweede aflevering van de ESP School Of Metal Guitar-videoserie: hoe je doommetal speelt in de stijl van My Dying Bride.

Terwijl veel metalbands steeds sneller en extremer werden, ging doommetal juist voor de lagere tempo's en duistere sfeer die zo bepalend waren voor de sound van Black Sabbath. Bands zoals focusband My Dying Bride zeggen veel in weinig noten. Kevin Storm en Ferry Hofman leggen in de video superhelder uit wat erbij komt kijken om echt goed traag te spelen en ontleden de song die ze speciaal voor deze aflevering geschreven hebben: de melodieën van de twee gitaren die elkaar aanvullen (solo's spelen geen rol in doom) en ze gaan in op slides, tapping, uitklinken, feedback en meer.

Win een LTD gitaar!

Bij de video hoort weer een coole giveaway! De gitaar bij Episode 1 is inmiddels uitgedeeld (voor de uitslag zie Gitarist.nl). Bij deze nieuwe aflevering geeft ESP opnieuw een LTD Eclipse EC 256 weg. De vraag die je moet beantwoorden

(het antwoord vind je in de video!): Op welk festival speelde My Dying Bride hun eerste Europese show?

Ga naar gitarist.nl/giveaway om mee te doen!

Waar kijk ik de video?

Je vindt de video op Gitarist.nl en op ons YouTube-kanaal GitaristVideo. Daar staat ook het eerste deel van de serie: **Gitaarspelen zoals Metallica: thrashmetal**. De komende maanden, steeds bij het verschijnen van een nieuwe editie, komen ook deze stijlen aan bod: Gitaarspelen zoals At The Gates: deathmetal; Gitaarspelen zoals Dimmu Borgir: blackmetal; Gitaarspelen zoals Gojira: metalcore. Gitarist.nl | GitaristVideo

G StageCoach Sessions Snarenplukkers, Aflevering 4

Marcel de Groot

Deze video is een onderdeel van het project 'Snarenplukkers in Wild Verband' van BJ Baartmans, een samenwerkingsverband van StageCoach Sessions, Gitarist en de Stadsschouwburg in Cuijk. Een gedeelte van het muzikaal tweegesprek tussen BJ Baartmans en Marcel de Groot is samen met een aantal live-nummers van Marcel en BJ te zien in een serie van drie video's.

Marcel de Groot is een veelzijdig en veelgevraagd gitarist en ook als componist weten steeds meer artiesten hem te vinden, zoals Beatrice van der Poel, Theo Nijland, Jan Rot, Ricky Koole en Paul de Leeuw.

Videoserie Snarenplukkers, Aflevering 4, in 3 video's

- 1 Snarenplukkers, een Muzikaal Tweegesprek tussen BJ Baartmans en Marcel de Groot, inclusief diverse songs
 - 2 Video Performance 'Jesus On The Mainline'
 - 3 Video Performance 'Ready For Trouble'
- Ga naar Gitarist.nl om de video's te bekijken.

De StageCoach Sessions-video's kun je bekijken op ons YouTube-kanaal GitaristVideo en op Gitarist.nl in de sectie Extra.

Gitarist is partner van Snarenplukkers in Wild Verband.

Gitarist.nl
youtube.com/GitaristVideo

BJ Baartmans

PRESENTEERT

SNARENPLUKKERS

★ IN WILD VERBAND ★

Onze bladen voor muzikanten

Bestel ze los of word abonnee
Dat gaat heel gemakkelijk via

muziekmagazines.nl

**Proefabonnementen
€ 12,50**

**Jaarabonnementen
vanaf € 20,90**

**Losse edities
vanaf € 5,-**

We sturen
alles op
zonder
verzendskosten

“Toen we *Rise* uitbrachten, dachten we: oké, prima song, prima gitaarsolo. Maar de reacties die we kregen waren echt niet normaal. Rick Beato deed een video met een breakdown van de solo en vertelde dat Steve Lukather het erover had. Phil X zei dat ik naast Eddie Van Halen nu de man was. Phil Collen stuurde me een bericht, Brian May... daar droom je als kind van.”

“Mateus Asato belde me en zei: ‘Wat heb je gedaan?’ Ik zei: ‘Hoe bedoel je? Alles wat ik speel, kan jij in je slaap!’ Ik realiseerde me dat het niet om techniek ging: iedereen kan die solo spelen. Bovendien miste ik de eerste noot, en in plaats daarvan hoor je iets wat klinkt als een basdrum, een gitaarnoot en een auto-ongeluk.”

“Er is geen gebrek aan goede gitaristen. Elke ochtend als ik wakker wordt, scroll ik door Instagram en zie ik jonge gasten dingen spelen die ik nooit zou kunnen. Maar ze zitten op een stoel en het vuur, de passie, het gevaar en het plezier van rock ‘n’ roll ontbreekt helemaal. Waar we blijkbaar weer behoefte aan hadden was een rockband die een album maakt met songs en een video.”

“Voor het album konden we kiezen uit 40 of 50 songs en geen een ervan was funky. Veel songs bestaan uit heavy riffs in drop D. Nou en? Blijkbaar is dat het Extreme van nu. We proberen niet om modern te zijn. Ik ben opgegroeid met Metallica en luister naar Disturbed en Five Finger Death Punch, en natuurlijk hoor je dat terug.”

“Als je de song loslaat en op de eerste plaats een gitarist bent, heb je al verloren. Dat was geweldig aan Edward Van Halen, Jimmy Page en alle groten: ze bleven op de een of andere manier toch in de cultuur, de tonaliteit en de melodie van het nummer. De song geeft je drieënhalve minuut aan aanwijzingen en inspiratie. Je hebt de zangmelodie, je hebt tekst, dus je weet waar de song over gaat.”

“Live gebruik ik al tien jaar dezelfde spullen. Niets spannends aan. Mijn Washburn N4 - een stuk hout zonder finish - en een Marshall DSL100. Ja, inderdaad! Veel mensen vinden die waardeloos klinken, maar ik zet presence, treble en mid tussen 1 en 2, en bass op 5. En ik speel keihard zonder dat mensen zeggen: oké, we gaan maar weer eens. Mijn geheime wapen? Een Pro Co Rat met de distortion bijna dicht.”

Nuno Bettencourt

De solo waar iedereen het over heeft, in de nieuwe Extreme-song *Rise* van hun eerste album in 15 jaar, begon volgens gitarist Nuno Bettencourt met een fout: “Ik miste de eerste noot...” tekst Jenna Scaramanga foto's Jaime Ballesteros

WWW.DEBASSIST.NL

Proefabonnement zonder verplichtingen:
2 nummers in de bus voor € 12,50
muziekmagazines.nl/debassist

DE BASSIST. BASSICS.

Mag. App. Site. Social. Video. Events.

Gitarist		Adverteerdersindex	
D'Addario	29	Lefty Guitars	60
De Bassist	66	Lord Of The Strings	60
Diamond Guitars	60	Mainstreet	60
Dijkman	60	Muziekmagazines.nl	64
Fender	68	North End Music	60
Gitaarschool Apeldoorn	60	Sacksioni	60
Gitaarschool Nederland	66	Sound Service	17
Gitaarshop Heemstede	60	StageCoach Sessions	18
Goninger Museum	15	Star's Music	67
Guitar Shop Delft	60	The Music Alliance	08
Homestead	60	Thomann	20/21
Hoshino	02	TFOA	39/60
Jackson	03	Van De Moer Instrumenten	60
Kees Dee	60		

GITAARSCHOOL NEDERLAND

De gids naar goed gitaarles in heel Nederland

www.gitaarschoollnederland.nl

Paradijs voor Muzikanten
IN
BRUSSEL

Star's Music

SUPERSTORE

Gitaren en Basgitaren
Versterkers en Effecten
Digitale piano's
Synthesizers en Machines
Home studio
DJ

📍 ZUIDSTRAAT 143/145 - 1000 BRUSSEL

☎ +32 (0) 26 81 13 38

🚶 3 4 🚶 48 ANNEESSENS

P ROUPPE-FONTAINAS ACHTER DE WINKEL

1 uur gratis parkeren vanaf 99€ aankoop

🌐 STARS-MUSIC.BE

f STAR'S MUSIC BRUXELLES

📷 STARS.MUSIC.BRUXELLES

Fender®

THE PLAYER SERIES

ICONIC SOUND. TIMELESS STYLE. NEW COLOURS.

OUT NOW

©2023 FENDER MUSICAL INSTRUMENTS CORPORATION. ALL RIGHTS RESERVED.